Protokół

11. posiedzenia, III. sesyi, VIII. peryodu Sejmu galicyjskiego

z dnia 5. marca 1907.

Początek o godzinie 10 minut 35 przed południem.

Przewodniczący: Marszałek krajowy J. E. Stanisław hr. Badeni.

Sekretarze: Mieczysław Urbański, Kazimierz Lubomirski, Stanisław Mycielski, ks. Wiktor Mazikiewicz.

Obecnych posłów 122.

Ze strony Rządu: c. k. Wiceprezydent Namiestnictwa Włodzimierz hr. Łoś

Marszałek konstatuje dostateczną ilość posłów i otwiera posiedzenie.

Marszałek oznajmia, iż protokół 9 posiedzenia uważa za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów, protokół 10 posiedzenia złożony jest w biurze sejmowem do przejrzenia.

Marszałek oznajmia, iż p. Stanisławowi Tarnowskiemu, który z powodu choroby nie może jeszcze brać udziału w posiedzeniach sejmowych, udzielił urlopu do 10-go marca 1907.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis petycyi wniesionych po dzień 5. marca 1907 roku, które przydzielono następującym komisyom, a mianowicie:

Komisyi budżetowej L. s.: 1696, 1698, 1700, 1703, 1707, 1709—1711, 1725, 1726, 1728, 1729, 1744, 1745, 1754.

Komisyi szkolnej L. s.: 1695, 1705 1706, 1708, 1727, 1730, 1742, 1753

Komisyi gminnej L. s.: 1714, 1723.

Komisyi petycyjnej L. s.: 1712, 1713.

Komisyi administracyjnej L. s.: 1715, 1716, 1718, 1719, 1747.

Komisyi prawniczej L. s.: 1748.

Komisyi gospodarstwa krajowego L. s: 1704, 1717, 1724, 1743.

Komisyi drogowej L. s: 1702, 1746.

Komisyi przemysłowej L. s : 1697.

Komisyi dla reformy wyborczej L. s.: 1699, 1720 1722.

Po odczytaniu petycyi L. s. 1699, gminy miasta Kołomyi o traktowanie tego miasta przy rozdziale nowych mandatów poselskich na równi z miastami Stanisławowem, Tarnopolem i Tarnowem, przemawia p. Kleski popierając tę petycyę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisyom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi L. s.: 1729, gminy Bestwiny o pokrycie kosztów utrzymania Maryi Wendowej, przemawia p. Kramarczyk popierając tę petycyę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisyom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi L. s.: 1753, Rady gminnej Gródka o założenie gimnazyum, przemawia p. Kolischer popierając tę petycyę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisyom jak wyżej.

Po odczytaniu petycyi L. s.: 1754, gminy Łękowicy o zapomogę na budowę kościoła, przemawia p. Filip Włodek popierając tę petycyę.

Sekretarz p. Urbański odczytuje spis dalszych petycyi, które przydzielono odnośnym komisyom jak wyżej.

Izba przystępuje do porządku dziennego którego pierwszym punktem jest:

Pierwsze czytanie wniosku p. Kleskiego o założenie w Kołomyi składu drzewa opałowego z lasów rządowych.

Przemawia p. Kleski uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisyi gospodarstwa krajowego.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku p. Kleskiego o utworzenie seminaryum nauczycielskiego żeńskiego w Kołomyi.

Przemawia p. Kleski uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisyi szkolnej.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku p. Brunickiego o zmianę §. 57. ustawy polowej.

Przemawia p. Brunicki uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisyi prawniczej.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Pierwsze czytanie wniosku p. Abrahamowicza z projektem ustawy o języku urzędowym władz autonomicznych.

Przemawia p. Abrahamowicz uzasadniając swój wniosek, a pod względem formalnym wnosi na odesłanie tego wniosku do komisyi administracyjnej.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi administracyjnej o krajowym funduszu sierocym.

Sprawozdawca p. Maiss uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi:

1) Sprawozdanie Wydziału krajowego o krajowym funduszu sierocym przyjmuje Sejm do wiadomości.

2) Sejm upoważnia Wydział krajowy do użycia od roku 1907 całorocznych odsetek od kapitalizowanej dotąd sumy 250.000 K., na utrzymanie i wychowanie ubogich sierót, tudzież dzieci opuszczonych i zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych:

3) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby sprawę stworzenia po powiatach w kraju domów zaopatrzenia i wychowania ubogich sierót, dzieci zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych wziął pod rozwagę i zbadał, czyby z funduszów gmin pocho-

dzących z grzywien karnych tego rodzaju instytucye powstawać mogły;

4) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby — ze względu, że ustawa z dnia 3. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 62 przestaje obowiązywać z końcem roku 1910, przedłożył możliwie jak najrychlej Radzie państwa nowy projekt ustawy o przekazaniu krajom nadwyżek z obrotu kas sierocych zbiorowych po upływie roku 1910, a to w tym kierunku, iżby wszystkie z końcem roku 1910 urosłe nadwyżki z obrotu — po zatrzymaniu odpowiedniej rezerwy — a następnie corocznie nadwyżki przekraczające tę rezerwę, były w całości przekazywane krajom.

Sprawozdaniem tem załatwioną została także petycya Towarzystwa opieki nad sierotami we Lwowie do l. 450.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną.

Przemawia p. Maryewski i stawia następujące rezolucye:

Sejm poleca Wydziałowi krajowemu aby wziął pod rozwagę stworzenia domów zaopatrzenia i wychowania ubogich sierót niezaopatrzonych i dzieci zaniedbanych i na zaniedbanie skazanych, jako zakładów krajowych. — Sejm poleca Wydziałowi krajowemu zbadanie sprawy, czyby nie należało zmienić postanowienia ustawy o swojszczyźnie z dnia 3. grudnia 1863 r. Nr. 105. Dz. p. p. i ustaw przekazujących grzywny polityczne i sądowe na miejscowe fundusze ubogich w tym kierunku, aby gminy od obowiązku ponoszenia kosztów utrzymania i wychowania ubogich i niezaopatrzonych dzieci, aż do 14 roku życia zostały zwolnione a obowiązek ten przeszedł na fundusz krajowy, który na pokrycie wydatków z tem połączonych ma partycypować w poborze wszelkich grzywien politycznych sądowych i gminnych.

Przemawia p. Buynowski:

Przemawia p. ks. Stojałowski.

Przemawia p. Filip Włodek i stawia poprawkę aby skreślić punkt 3 wniosków komisyi.

Izba poprawkę p. Włodka popiera.

Przemawia p. Kr marczyk.

Przemawia p. Bojko.

Po zamknięciu rozprawy ogólnej przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

1) Sprawozdanie Wydziału krajowego o krajowym funduszu sierocym przyjmuje Sejm do wiadomości.

Izba bez rozprawy uchwala wniosek 1. komisyi.

Sprawozdawca czyta:

2) Sejm upoważnia Wydział krajowy do użycia od roku 1907 całorocznych odsetek od kapitalizowanej dotąd sumy 250.000 K., na utrzymanie i wychowanie ubogich sierót, tudzież dzieci opuszczonych i zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych;

Izba bez rozprawy uchwala niosek 2. komisyi.

Sprawozdawca czyta:

3) Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby sprawę stworzenia po powiatach w kraju domów zaopatrzenia i wychowania ubogich sierót, dzieci zaniedbanych lub na zaniedbanie narażonych wziął pod rozwagę i zbadał, czyby z funduszów gmin pochodzących z grzywien karnych tego rodzaju instytucye powstawać mogły.

Marszałek oznajmia, iż do tego punktu jest poprawka p. Filipa Włodka, aby punkt ten opuścić, podda przeto pod głosowanie wniosek komisyi, a posłowie, którzy są mu przeciwni, będą mogli dać temu wyraz przez głosowanie przeciw wnioskowi.

Przemawia p. Kramarczyk.

Marszałek wyjaśnia, iż wniosek przejścia do porządku dziennego w rozprawie szczegółowej jest niedopuszczalny można tylko w rozprawie ogólnej postawić wniosek przej-

ścia do porządku dziennego nad wszystkimi wnioskami komisyi.

Przemawia p. Maryewski.

Marszałek zwraca uwagę, iż obecnie jest rozprawa nad punktem 3-cim wniosków komisyi.

Przemawia p. Stapiński.

Przemawia p. Huryk.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Przed przystąpieniem do głosowania przemawia w sprawie formalnej p. Maryewski.

Marszałek zwraca uwagę p. Maryewskiego, iż stawiając swoją poprawkę wyraźnie zaznaczył, iż stawia ją po punkcie 4-ym wniosków komisyi, jeżeli jednak p. Maryewski stawia ją obecnie w miejsce wniosku 3-go, to gotów jest otworzyć nad tą poprawką rozprawę.

Przemawia p. Maryewski i uprasza o poddanie pod głosowanie jego poprawki przed głosowaniem nad punktem 3-cim wniosków komisyi.

Marszałek poddaje do poparcia poprawkę p. Maryewskiego, którą odczytuje.

Izba poprawki p. Maryewskiego nie popiera, a następnie w głosowaniu uchwala punkt 3-ci zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

4) Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby — ze względu, że ustawa z dnia 3. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 62 przestaje obowiązywać z końcem roku 1910, przedłożył możliwie jak najrychlej Radzie państwa nowy projekt ustawy o przekazaniu krajom nadwyżek z obrotu kas sierocych zbiorowych po upływie roku 1910, a to w tym kierunku, iżby wszystkie z końcem roku 1910 urosłe nadwyżki z obrotu — po zatrzymaniu odpowiedniej rezerwy — a następnie corocznie nadwyżki przekraczające tę rezerwę, były w całości przekazywane krajom.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek komisyi.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi gminnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie petycyi gminy miasta Bochni co do urządzenia wodociągu i kanalizacyi miasta.

Sprawozdawca p. Buynowski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujące wnioski komisyi, sprostowawszy poprzednio omyłki druku, a mianowicie: na stronicy 4. sprawozdania, w §. 5 wierszu 6 zamiast słowa „władze" ma być „władzę"; na stronicy 5. w §. 3, wierszu 1 zamiast „wielkości" ma być „wielkość"; na stronicy 6. w §. 4 wierszu 2 i 3 zamiast „przy-guje" ma być „przysłu-guje", a we wierszu 9. zamiast słów „tem placu" ma być „tym placu".

Wysoki Sejm raczy uchwalić następujące projekty ustaw:

I.

Ustawa

z dnia . . . . . o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych.

§. 1.

Każdy właściciel położonego w obrębie gminy miasta Bochni domu obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy, lub dotyczącym placu, połączyć dom swój z rzeczonym wodociągiem.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§. 11.) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§ 2.

Właściciel domu ponosi koszta połączenia od granicy swej posiadłości i koszta

wewnętrznego urządzenia. Koszta doprowadzenia wody do wspomnianej wyżej granicy ponosi gmina.

§. 3.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy, lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§. 4.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności, gdy koszta połączenia w stosunku do wartości domu będą za wysokie, może Rada miejska uwolnić od obowiązku w §. 1. określonego, jeśli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę jest zapewnione, czy to z powodu bliskości studni publicznej czy też w inny sposób.

Przeciw odmownej uchwale Rady rekurs jest niedopuszczalny.

Na żądanie właścicieli i po zbadaniu stosunków miejscowych, może Rada miejska również zezwolić na urządzenie kosztem właścicieli i dla zakładów przemysłowych lub kolonij robotniczych, położonych w obrębie gminy, stosownej liczby studzien wodociągowych, zamiast połączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim.

§. 5.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem wodociągu miejskiego, jego utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt, licząc od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny, podatku gminnego aż do wysokości pięciu procentów (5%) zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

§. 6.

Za używanie wody z wodociągu miejskiego może gmina pobierać opłaty według taryfy wydać się mającej (§. 11.).

§. 7.

W granicach zakreślonych w §. 5. i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§. 6.) ma Rada miejska corocznie ustanowić wysokość gminnego podatku od czynszów najmu.

§. 8.

Podatek gminny (§. 5.) i opłaty za używanie wody (§. 6.) ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności, z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty zaś za używanie wody (§. 6.) ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należytości określi regulamin (§. 11.).

§. 9.

Podatek gminny i opłaty (§. 8.) ściągane będą w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 10.

Odpisanie rządowego podatku domowoczynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 5.).

§. 11.

Regulamin techniczny (§. 1.), taryfę opłat (§. 6.), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 8.) i wogóle rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu taryfy lub wogóle rozporządzenia wykonawczego.

§. 12

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 13.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

II.

U s t a w a

z dnia . . . . . o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi i zezwalająca gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Bochni obowiązany jest na wezwanie Magistratu odpływ ścieków z opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć zapomocą kanału domowego z publicznym kanałem miejskim, do odprowadzania opadów atmosferycznych przeznaczonym, jak również obowiązanym jest połączyć zapomocą osobnego kanału domowego odpływ wody użytkowej i nieczystości z publicznym kanałem miejskim na ten cel osobno zbudowanym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

§. 2.

Koszta budowy kanałów domowych aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanałów domowych przez obcy grunt lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązany jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanałów domowych na swej realności. Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanałów domowych ponosi obowiązany do budowy tychże kanałów domowych właściciel domu, a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu. Jeżeli jednak budowa kanałów przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, koszta i odszkodowanie ponosi gmina.

§ 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowych kanałów ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeżeli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1. wezwania, natenczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z 28. kwietnia 1882 Nr. 77. Dz. u. k.

§. 4.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem kanalizacyi miejskiej, jej utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt od dnia oddania kanałów na użytek publiczny, podatku gminnego w wysokości 1% zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

Powyższy podatek gminny mają uiszczać właściciele domów, położonych przy tej ulicy publicznej lub przy tym placu publicznym, gdzie kanał został oddany na użytek publiczny.

Od domów, które później powstaną, jak również od domów, obok których kanał publiczny dopiero później będzie oddany do publicznego użytku, należy pobierać rze-

czony podatek gminny tylko do końca powyższego pięćdziesięcioletniego czasokresu.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 6.

Podatek gminny (§. 4.) ściągany będzie w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 7.

Odpisanie rządowego podatku domowoczynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 4.).

§. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 9.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nad obu ustawami nikt głosu nie żąda.

Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej nad ustawą I.

Sprawozdawca czyta ustawę I.

U s t a w a

z dnia . . . . . o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni połączenia swoich domów z miejskim wodociągiem, tudzież o zezwoleniu gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu i opłat gminnych.

§. 1.

Każdy właściciel położonego w obrębie gminy miasta Bochni domu obowiązany jest po otwarciu miejskiego wodociągu w dotyczącej ulicy, lub dotyczącym placu, połączyć dom swój z rzeczonym wodociągiem.

Połączenie domów z wodociągiem nastąpić ma podług przepisów regulaminu technicznego (§. 11.) i wykonane być może tylko przez osoby posiadające do tego uzdolnienie w myśl przepisów ustawy przemysłowej.

§. 2.

Właściciel domu ponosi koszta połączenia od granicy swej posiadłości i koszta wewnętrznego urządzenia. Koszta doprowadzenia wody do wspomnianej wyżej granicy ponosi gmina.

§. 3.

Połączenie domów z miejskim wodociągiem ma nastąpić najpóźniej w przeciągu dwóch lat po otwarciu wodociągu w odnośnej ulicy, lub odnośnym placu.

Jeśli właściciel nie wykona tego połączenia w powyższym terminie, może gmina wykonać je na jego koszt i niebezpieczeństwo.

Domy, które powstaną dopiero po otwarciu wodociągu, mają być z nim połączone przed wydaniem konsensu na ich zamieszkanie lub użytkowanie.

§. 4.

W wypadkach na uwzględnienie zasługujących, a w szczególności, gdy koszta połączenia w stosunku do wartości domu będą za wysokie, może Rada miejska uwolnić od obowiązku w §. 1. określonego, jeśli dostateczne zaopatrzenie domu w zdrową wodę jest zapewnione, czy to z powodu bliskości studni publicznej czy też w inny sposób.

Przeciw odmownej uchwale Rady rekurs jest niedopuszczalny.

Na żądanie właścicieli i po zbadaniu stosunków miejscowych, może Rada miejska również zezwolić na urządzenie kosztem właścicieli i dla zakładów przemysłowych lub kolonij robotniczych, położonych w obrębie gminy, stosownej liczby studzien wodociągowych, zamiast połączenia poszczególnych domów z wodociągiem miejskim.

§. 5.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem wodociągu miejskiego, jego

utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt licząc od dnia oddania wodociągu na użytek publiczny, podatku gminnego aż do wysokości pięciu procentów (5%) zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

§. 6.

Za używanie wody z wodociągu miejskiego może gmina pobierać opłaty według taryfy wydać się mającej (§ 11.).

§. 7.

W granicach zakreślonych w §. 5. i po uwzględnieniu dochodu z opłat (§ 6.) ma Rada miejska corocznie ustanowić wysokość gminnego podatku od czynszów najmu.

§. 8.

Podatek gminny (§. 5.) i opłaty za używanie wody (§. 6.) ponosić mają lokatorowie, względnie używający wody.

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności, z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty zaś za używanie wody (§. 6.) ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należytości określi regulamin (§. 11.).

§. 9.

Podatek gminny i opłaty (§. 8.) ściągane będą w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 10.

Odpisanie rządowego podatku domowoczynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 5.).

§. 11.

Regulamin techniczny (§. 1.), taryfę opłat (§. 6.), sposób uiszczania podatku gminnego i opłat (§. 8.) i wogóle rozporządzenia wykonawcze do niniejszej ustawy uchwali Rada miasta.

Uchwała ta wymaga jednak do ważności zatwierdzenia Wydziału krajowego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

W taki sam sposób może nastąpić zmiana regulaminu taryfy lub wogóle rozporządzenia wykonawczego.

§. 12.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 13.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc.*

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc,* poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc.*

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania tej uchwały bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej nad ustawą II.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia . . . , o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Bochni wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi i zezwalająca gminie na pobór podatku gminnego od czynszów najmu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Bochni obowiązany jest na wezwanie Magistratu odpływ ścieków z opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć zapomocą kanału domowego z publicznym

kanałem miejskim, do odprowadzania opadów atmosferycznych przeznaczonym, jak również o obowiązanym jest połączyć zapomocą osobnego kanału domowego odpływ wody użytkowej i nieczystości z publicznym kanałem miejskim na ten cel osobno zbudowanym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z ka ałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

§. 2.

Koszta budowy kanałów domowych aż do 10 metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która s oi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względów publicznych okazała się potrzeba poprowadzenia kanałów domowych przez obcy grunt lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązany jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanałów domowych na swej realności. Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanałów domowych ponosi obowiązany do budowy tychże kanałów domowych właściciel domu, a to w granicach ustanowionych w pierwszym ustępie tego paragrafu. Jeżeli jednak budowa kanałów przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, koszta i odszkodowanie ponosi gmina.

§. 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkości domowych kanałów ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeżeli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1. wezwania, natenczas przysługują Magistratowi środki ustawy budowniczej z 28. kwietnia 1882 Nr. 77. Dz. u. kr.

§. 4.

Na pokrycie kosztów połączonych z zaprowadzeniem kanalizacyi miejskiej, jej utrzymaniem i administracyą, przysługuje gminie prawo pobierania przez lat pięćdziesiąt od dnia oddania kanałów na użytek publiczny, podatku gminnego w wysokości 1% zeznanego i przez władzę sprawdzonego czynszu najmu lub wartości czynszowej budynków położonych w obrębie gminy.

Powyższy podatek gminny mają uiszczać właściciele domów, położonych przy tej ulicy publicznej lub przy tym placu publicznym, gdzie kanał został oddany na użytek publiczny.

Od domów, które później powstaną, jak również od domów, obok których kanał publiczny dopiero później będzie oddany do publicznego użytku, należy pobierać rzeczony podatek gminny tylko do końca powyższego pięćdziesięcioletniego czasokresu.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 6.

Podatek gminny (§. 4.) ściągany będzie w obrębie gminy podług przepisów istniejących dla ściągania podatków rządowych.

§. 7.

Odpisanie rządowego dodatku domowoczynszowego dlatego, że mieszkanie stało próżne, pociąga za sobą uwolnienie od podatku gminnego (§. 4.).

§. 8.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 9.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*, Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddziel-

nem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc.*

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi gospodarstwa krajowego o przedłożeniu Wydziału krajowego o zakładach naukowych rolniczych w Dublanach i stacyi doświadczalnej botaniczno-rolniczej we Lwowie.

Sprawozdawca p. Struszkiewicz uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi:

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o kraj. zakładach naukowych rolniczych w Dublanach tudzież o kraj. stacyi doświadczalnej botaniczno-rolniczej we Lwowie;

2. Sejm upoważnia Wydział krajowy, by na pokrycie kosztów rozszerzenia domu zakładowego dla uczniów Akademii rolniczej w Dublanach zaciągnął w r. 1908 dalszą pożyczkę w Banku krajowym w 4% obligach komunalnych IV. emisyi w nominalnej wysokości 105.000 K spłacalną w 44 ratach rocznych po 5.250 K od r. 1908 począwszy;

3. Sejm otwiera Wydziałowi krajowemu kredyt do wysokości 106.000 K na budowę wodociągu od źródeł w M lechowie do zakładów rolniczych w Dublanach i wstawia na poczet tego kredytu kwotę 40.000 koron do budżetu krajowego na rok 1907;

4. Sejm zezwala na przyjęcie dyrektorowi zakładów dublańskich, p. Józefowi Mikułowskiemu Pomorskiemu, części dodatku funkcyjnego, mianowicie kwotę 1.600 K jako policzalną przy ewentualnym wymiarze emerytury;

5. Sejm ustanawia w etacie kraj stacyi doświadczalnej botaniczno-rolniczej we Lwowie posadę kierownika z płacą w kwocie 4.800 K rocznie, dodatkiem aktywalnym w kwocie 1.120 K rocznie i prawem do pięciu pięcioleci po 600 koron rocznie. Kierownik stacyi jest urzędnikiem krajowym z prawami objętymi ustanową służby krajowej i statutem emerytalnym uchwalonym przez Sejm na posiedzeniu w d. 31. stycznia 1899.

6. Sejm wzywa c. k. Rząd, by do kosztów budowy wodociągu dla kraj. zakładów naukowych rolniczych w Dublanach przyczynił się stosownym datkiem z funduszów państwowych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwala oddzielnie oraz bez rozprawy powyższe wnioski 1—6 komisyi które p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi agrarnej w przedmiocie operacyj agrarnych.

Sprawozdawca p. Mycielski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi:

1) Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1907 l. 111.651/06 w przedmiocie operacyj agrarnych, przyjmuje się do wiadomości.

2) Etat personalu technicznego w oddziale technicznym miejscowego komisarza agrarnego składać się ma począwszy od 1. stycznia 1907:

a) z dwóch inżynierów komasacyjnych z płacą roczną po 2.800 koron i dodatkiem aktywalnym po 800 K, razem . 7.200 K

b) z dwóch adjunktów komasacyjnych z płacą po . .	2.200 K	
dodatkiem . . .	640 „	5.680 „
c) z sześciu asystentów komasacyjnych z płacą po . .	1.680 K	
dodatkiem . . .	480 „	12.480 „

d) z dwóch pomocników technicznych z płacą	1.680 K	3.360 K
e) z pięciu dyetaryuszy, z tych trzech z płacą po 3 korony dziennie	3.285 „	
dwóch po 4 korony dziennie	2.720 „	6.005 „

3. Na koszta komisyi agrarnych wstawia się do Rubr. X. poz. 82 budżetu krajowego na rok 1907:

A) Na personal techniczny ryczałty kancelaryjne dla inspektora (36) dla 9 techników pod a) b) i c) po 30 K (270), dla 2 techników pod d) po 18 K (36) . .	342 „
Na dodatek osobisty dla asystenta Niesiołowskiego	80 „
Na wsparcia, zapomogi i remuneracye, do dyspozycyi Wydziału krajowego	1.000 „
Na prenumeratę fachowych czasopism i na zakupno dzieł technicznych do podręcznej biblioteki	120 „
Razem . . .	36.267 K
B) Na fundusz podręczny c. k. komisarza miejscowego	29.340 „
C) Na koszta komisyjne personalu technicznego	13.193 „
Razem . . .	78.800 K

Marszałek otwiera rozprawę ogólną.

Przemawia p. Bohaczewski i stawia następujące wnioski:

I. Wysoki Sejm uchwala pomnożenie personalu komasacyjnego w myśl żądania krajowej komisyi agrarnej z dnia 4. lipca 1906 i 5 listopada 1906 do liczby 20.

II. Sejm wstawia na ten cel odpowiednią rubrykę wydatku.

III. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu aby tenże wszedł w pertraktacyę z Rządem w celu objęcia personalu komasacyjnego na etat państwowy za odpowiednim ryczałtem.

Przemawia członek Wydziału krajowego p. Pilat.

Przemawia p. Huryk.

Przemawia p. Bohaczewski celem sprostowania faktu.

Po zamknięciu rozprawy ogólnej Marszałek odczytuje a następnie poddaje do poparcia 3. poprawki p. Bohaczewskiego, które Izba oddzielnie nad każdą z nich głosując popiera.

Przemawia p. sprawozdawca.

Marszałek oznajmia, iż Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej, podda jednak przedewszystkiem pierwsze dwa wnioski p. Bohaczewskiego pod głosowanie. Jeżeli bowiem wnioski jego uzyskają większość, to wnioski komisyi zupełnie pod głosowanie nie przyjdą, bo sprawozdawca prawdopodobnie postawi wniosek odesłania całego sprawozdania napowrót do komisyi. — Jeżeli zaś pierwsze dwa wnioski p. Bohaczewskiego nie uzyskają większości, podda pod głosowanie wnioski komisyi, a następnie trzeci wniosek p. Bohaczewskiego.

Izba w oddzielnem głosowaniu odrzuca pierwszy i drugi wniosek p Bohaczewskiego, a następnie uchwala oddzielnie oraz bez rozprawy wnioski 1 — 3 komisyi, które p. sprawozdawca odczytuje.

Marszałek poddaje pod głosowanie trzeci wniosek p. Bohaczewskiego, który odczytuje.

Izba wniosek ten p. Bohaczewskiego odrzuca.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi szkolnej w przedmiocie petycyi nauczycieli tudzież wdów i sierót po nauczycielach, o policzenie lat służby, dodatki pięcioletnie, dary z łaski i t. p.

Sprawozdawca p. Tomaszewski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. 1 Pawłowi Mospaniukowi, nauczycielowi kierującemu w Dereszowie wielkim przyznaje Sejm w drodze łaski trzy dodatki pięcioletnie po 100 K., więc w łącznej kwocie 300 K., począwszy od 1. stycznia 1907;

2. Janowi Wrześniakowi, tymczasowemu nauczycielowi w Brzozie przyznaje Sejm w drodze łaski emeryturę w kwocie 240 K. rocznie, na czas niezdolności do służby, począwszy od 1. stycznia 1907;

3. Marcinowi Rembaczowi, emerytowanemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek osobisty do emerytury w kwocie 200 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

4. Ludwikowi Rożałowskiemu, emerytowanemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek osobisty do emerytury w kwocie 200 K. rocznie począwszy od 1. stycznia 1907;

4. Apolinaremu Staszewskiemu, emerytowanemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek osobisty do emerytury w kwocie 200 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

6. Emilowi Wędziłowiczowi, byłemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski emeryturę w kwocie 300 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

7. Janowi Mrzygłockiemu, byłemu nauczycielowi zwraca Sejm w drodze łaski kwotę 412 K., odpowiadającą dwom trzecim częściom kwoty 620 K pobranej przez petenta w czasie studyów w seminaryum nauczycielskiem tytułem stypendyum pedagogicznego, a następnie zwróconej funduszowi krajowemu szkolnemu.

8. Hilaremu Liskowackiemu, emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę do kwoty 800 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

9. Julianowi Hankiewiczowi, emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę do kwoty 500 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

10. Adamowi Laskowskiemu, nauczycielowi w Jezierzanach wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby nauczycielskiej przed uzyskaniem kwalifikacyi przez petenta — na wypadek spensyonowania;

11. Fryderykowi Schöppowi nauczycielowi w Hannuinie przyjmuje Sejm w drodze łaski pięć lat służby nauczycielskiej z czasu nauczania petenta w szkołach prywatnych, i wlicza te lata do emerytury na wypadek spensyonowania petenta;

12. Andrzejowi Myszalowi, emerytowanemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek osobisty do emerytury w kwocie 100 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

13. Stanisławowi Szarkowi, dyrektorowi szkoły dwuklasowej z dopełniającym kursem rolniczym w Dąbiu pod Krakowem przyznaje Sejm w drodze łaski dodatek osobisty w kwocie 200 K rocznie, na czas czynnej służby petenta, i niewliczalny do emerytury, począwszy od 1. stycznia 1907;

14. Zdzisławowi Misiewiczowi, emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę do kwoty 625 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

15 Teodorowi Marszalukowi, emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę do kwoty 400 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

16. Leonowi Chlebowickiemu, emerytowanemu nauczycielowi wlicza Sejm w drodze łaski sześć lat służby do emerytury i podwyższa ją z kwoty 810 do kwoty 990 K. rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

17. Maryi Bielowieckiej, wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski

zaopatrzenie wdowie w kwocie 333 K 33 h. rocznie i dodatek dla dwojga małoletnich dzieci w kwocie łącznej 166 K. 67 h. rocznie aż do czasu osiągnięcia przez każde dziecko 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1 stycznia 1907;

18. Ludwice Hanulowej, wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski datek na wychowanie dzieci w kwocie 400 K., rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907, aż do czasu, gdy dziewiąte z rzędu dziecko petentki t. j. syn Mikołaj Bronisław dwojga im. ukończy 20. rok życia t. j. do 8. listopada 1910, lub do wcześniejszego tegoż zaopatrzenia;

19. Konstancyi Pałatyńskiej, wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 240 K., rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907;

20. Maryi Hamerskiej, wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski datek na wychowanie trojga dzieci petentki, w kwocie 80 K., dla każdego dziecka rocznie, aż do ukończenia każdego z nich 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia. 1907;

21. Olimpii Janowskiej, nauczycielce szkoły żeńskiej im. ks. Issakowicza we Lwowie przyjmuje Sejm w drodze łaski z czasu służby petentki od 22. września 1879 do 31. marca 1895 — dziesięć lat służby, i wlicza te ostatnie lata petentce do emerytury, na wypadek spensyonowania;

22. Paulinie Paniczewskiej, wdowie po nauczycielu podwyższa Sejm w drodze łaski dar na wychowanie czworga dzieci petentki do 240 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1907, aż do czasu, gdy każde z dzieci petentki dojdzie do 20. roku życia, lub uzyska wcześniejsze zaopatrzenie.

II. Jednorazowy zasiłek przyznaje Sejm w drodze łaski:

a) Grzegorzowi Rogowskiemu, emer. naucz. (p. 7) w kwocie stu (100) K;

b) Janowi Lubieńcowi, emeryt. naucz. (p. 23) w kwocie stu (100) K;

c) Antoniemu Glodtowi, emeryt. naucz. (p. 27) w kwocie dwustu (200) K;

d) Maryi Kruszelnickiej, wdowie po naucz. (p. 30) w kwocie dwustu (200) K;

e) Celestynie Ziołowskiej, wdowie po naucz. (p. 36) w kwocie stu (100) K;

f) Katarzynie Kaczorowej, wdowie po naucz. (p. 37) w kwocie stu (100) K;

g) Antoninie Malawskiej, wdowie po naucz. (p. 38) w kwocie stu (100) K;

h) Julii Charężowej, wdowie po naucz. (p. 41) w kwocie stu (100) K;

i) Maryi Baczyńskiej, wdowie po naucz. (p. 42) w kwocie stu (100) K;

j) Tekli Hasiewiczowej, wdowie po naucz. (p. 43) w kwocie ośmdziesiąt (80) K;

k) Kazimierze z Zielińskich Januszewskiej, sierocie po naucz. (p. 46) w kwocie dwustu (200) K;

l) Tekli Lubasowskiej, wdowie po naucz. (p. 47) w kwocie stu (100) K;

m) Julii Wyrobiszowej, wdowie po naucz. (p. 35) sto (100) K;

III. Nad petycyami:

Włodzimierza Borkowskiego (p. 1), Mikołaja Kaudelki (p. 4), Jana Macewicza (p. 6), Piotra Kostruby (p. 10), Władysława Monseua (p. 13), Jana Olchowego (p. 19), Bartłomieja Kolbiarza (p. 22), Józefa Milewskiego (p. 24), Wincentego Momuta (p. 25), Hipolity Sozańskiej (p. 31), Zofii Grünbergowej (p. 40) — przechodzi Sejm do porządku dziennego.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Marszałek poddaje pod głosowanie punkt I wniosków komisyi od poz. 1—20 włącznie, co do których nie zgłosił nikt poprawek.

Izba uchwala oddzielnie oraz bez rozprawy powyższe wnioski komisyi, od poz. 1—20 które p. sprawozdawca odczytuje:

Sprawozdawca czyta:

21. Olimpii Janowskiej, nauczycielce szkoły żeńskiej im. ks. Issakowicza we Lwowie, przyjmuje Sejm w drodze łaski z czasu służby petentki od 22. września 1879 do 31. marca 1895 — dziesięć lat służby i wlicza te ostatnie lata petentce do emerytury, na wypadek spensyonowania.

Przemawia p. Oleśnicki i stawia następującą poprawkę.

Olimpii Janowskiej, nauczycielce szkoły żeńsuiej im. ks. Issakowicza we Lwowie, przyjmuje Sejm w drodze łaski cały czas służby petentki od 22. września 1879 do 31. marca 1895 — szesnaście lat służby, i wlicza te lata petentce do emerytury, na wypadek spensyonowania.

Przemawia p. Kramarczyk.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca. Izba popiera poprawkę p. Oleśnickiego, a następnie ją uchwala, w miejsce wniosku komisyi.

Izba uchwala następnie oddzielnie oraz bez rozprawy wnioski komisyi I. 22., zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta wniosek II. a—m. Marszałek udziela głosu p. Kuryłowiczowi.

P. Kuryłowicz przemawia i stawia poprawkę, po wniosku II. f. aby Katarzynie Kaczorowej, wdowie po nauczycielu dać stały zasiłek roczny w kwocie 200 koron.

Izba poprawkę p. Kuryłowicza popiera.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca. Marszałek ponownie udziela głosu p. Kuryłowiczowi.

Przemawia p. Kuryłowicz i ogranicza swoją poprawkę do udzielenia Kaczorowej jednorazowej zapomogi w kwocie 200 K.

Po zamknięciu rozprawy i zrzeczeniu się głosu przez sprawozdawcę Izba uchwala wniosek komisyi II od a—e, g—m, i zamiast wniosku II f. wniosek p. Kuryłowicza.

Sprawozdawca czyta:

III. Nad petycyami:

Włodzimierza Borkowskiego (p. 1), Mikołaja Kandelki (p. 4), Jana Macewicza (p. 6), Piotra Kostruby (p. 10), Władysława Monseua (p. 13), Jana Olchowego (p. 19), Bartłomieja Kolbiarza (p. 22), Józefa Milewskiego (p. 24), Wincentego Momuta (p. 5), Hipolity Sozańskiej (p. 31), Zofii Grünbergowej (p. 40) — przechodzi Sejm do porządku dziennego.

Przemawia zapisany do głosu p. ks. Wilczkiewicz, i stawia poprawkę, aby nad wnioskiem komisyi odnośnie do Bartłomieja Kolbiarza nie przechodzić do porządku dziennego, lecz udzielić mu jednorazowy zasiłek w kwocie 200 K.

Izba poprawkę p. ks. Wilczkiewicza popiera.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Przemawia w sprawie formalnej p. ks. Wilczkiewicz. Izba w oddzielnem głosowaniu uchwala wniosek komisyi wraz z poprawką p. ks. Wilczkiewicza.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi budżetetowej o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie poboru opłaty konsumcyjnej od piwa.

Sprawozdawca p. Mieczysław Urbański uwolniony na wniosek p. Mycielskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisyi:

Sejm przyjmuje z uznaniem do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego o poborze opłaty konsumcyjnej od piwa za rok 1905.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi budżetowej o przedłożeniu Wydziału krajowego, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy krajowej z 13. lutego 1903 Nr. 21. Dz. ust. kraj.

Sprawozdawca p. Mieczysław Urbański uwolniony na wniosek sekretarza p. Mycielskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisyi.

Wysoki Sejm raczy uchwalić następujący projekt ustawy:

Ustawa

z dnia .... dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Księstwem Krakowskiem, zmieniająca niektóre postanowienia ustawy krajowej z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. nr. 24. o poborze opłaty konsumcyjnej od piwa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 8, 9. i 11. ustawy krajowej z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. nr. 24. zostają w dotychczasowem brzmieniu uchylone i mają opiewać, jak następuje.

§. 8.

O zażaleniach w przedmiocie krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa rozstrzyga Wydział krajowy z wyjątkiem postępowania karnego (§. 9.).

Zażalenie można wnosić albo na ręce urzędnika krajowego, sprawującego kontrolę (§. 4.), albo też bezpośrednio do Wydziału krajowego w ciągu 14 dni, licząc od następnego dnia, w którym stronę uwiadomiono o zarządzeniu, przeciwko któremu występuje.

Jeżeli zażalenie było nadane na pocztę, czas biegu pocztowego będzie odliczony przy obrachowaniu czternastodniowego terminu wówczas tylko, gdy nadanie na pocztę nastąpiło za urzędowem poświadczeniem (recepis).

W razie, gdy ostatni dzień terminowy przypada na niedzielę lub święto, termin upływa dopiero z następnym dniem powszednim.

Zażalenie nie wpływa jednak odraczająco na obowiązek uiszczenia opłaty.

W razie, gdy zażalenie zostanie uwzględnione, a kwota przypadająca skutkiem tego do zwrotu przenosi 100 K, zapłacone będą stronie także odsetki od całej kwoty do zwrotu przypadającej w stosunku 4% rocznie za czas od dnia uiszczenia aż do dnia, w którym ją zawiadomiono o uwzględnieniu zażalenia.

W takim razie należy także zwrócić odsetki zwłoki, uiszczone ewentualnie po myśli czwartego ustępu §. 11, a nadto uiścić 4% od całej kwoty do zwrotu przypadającej, jeżeli ona przenosi 100 K.

§. 9.

Przekroczenie tej ustawy i przepisów wykonawczych, o ile nie podpadają pod postanowienia kodeksu karnego, ulegną karze pieniężnej od 5 do 500 K.

Jednakże w wypadkach, w których opłata rzeczywiście ukróconą lub na ukrócenie narażoną była, należy wymierzyć karę pieniężną w wysokości dwu — do ośmiokrotnej należytości ukróconej, względnie na ukrócenie narażonej, jednak nie niżej niż 5 K, a nie wyżej niż 1.000 K.

W razie niemożności ściągnięcia kary pieniężnej, nastąpi jej zamiana na karę aresztu od 12 godzin do jednego miesiąca.

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. nr. 61. Przekroczenia tej ustawy przedawniają się po upływie roku.

Dla przedsiębiorców browarów liczy się roczny termin od dnia obrachunku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. nr 96 kary pieniężne na rzecz ubogich tej gminy, w której obrębie nastąpiło przewinienie.

§. 11.

Ściąganie nieuiszczonych opłat następuje na żądanie Wydziału krajowego albo po myśli §. 3. cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. nr. 96, albo też w drodze sądowej.

Krajowej opłacie konsumcyjnej od piwa wraz z przynależytościami przysługuje uprzywilejowane ustawowe prawo zastawu przed wszystkiemi prywatnemi prawami, jednakże po uprzywilejowanem prawie, przysługującem państwowym podatkom, na zapasach piwa u osób wymienionych w §. 2. ust. 2. ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. nr. 24, jak długo te zapasy znajdują się w ich przechowaniu.

To uprzywilejowane prawo zastawu przysługuje tylko tym należytościom w opłacie z przynależytościami, które nie dłużej niż rok do czasu egzykucyjnej sprzedaży tych zapasów piwa wstecz licząc zalegają.

Jeżeli zaległość, chociażby z poszczególnych przypisów powstała, przenosi razem 100 K, pobierane będą procenta zwłoki w stosunku cztery od sta rocznie, licząc od dnia zapadłości każdej poszczególnie przypisanej należytości.

Właściciel jednego z rodzajów przemysłu, wymienionych w §. 2. ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. nr. 24. odpowiada za opłatę, przypisaną zastępcy, również odpowiada za opłaty, przypisane dzierżawcy a odeń nieściągalne, o ile jednak nie pochodzą z przed roku.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następny punkt porządku dziennego, którym jest sprawozdanie komisyi sanitarnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego o zamierzonej budowie zakładu dla obłąkanych w zachodniej części kraju, Marszałek z powodu nieobecności sprawozdawcy usuwa z porządku dziennego.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi sanitarnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego w przedmiocie pomnożenia liczby okręgów sanitarnych na rok 1907.

Sprawozdawca p. Bednarski, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm przyjmuje sprawozdanie niniejsze do wiadomości.

2. Sejm uchwala pomnożenie liczby okręgów sanitarnych w r. 1907 w powiatach: Borszczów, Dąbrowa, Czortków, Gródek Jagielloński, Mościska, Sanok, Rohatyn, Żywiec, Turka, Nowy Sącz.

3. Sejm zatwierdza wstawiony w Rubr. III. preliminarza budżetu krajowego na rok 1907 kredyt w wysokości 110.000 K, na pokrycie ryczałtów objazdowych, tudzież subwencye dla powiatów, przewidziane §. 12. ustawy z dnia 2. lutego 1891 Nr. 17 Dz. u. kr. tak dla istniejących jak i nowo utworzyć się mających okręgów sanitarnych w r. 1907.

4. Sejm zatwierdza wstawiony w Rubr. III. preliminarza budżetu krajowego na rok 1907 kredyt w kwocie 10.000 K na zapomogi dla wdów i sierót po lekarzach okręgowych.

5. Sejm wzywa Wydział krajowy, aby o ile możności w roku bieżącym odbyć się mającej sesyi jesiennej, przedłożył wnioski w sprawie emerytur dla lekarzy okręgowych i pensyj wdowich.

6. Sejm wzywa Wydział krajowy, aby wziął pod rozwagę potrzebę i sposób wykonywania kontroli nad czynnościami lekarzy okręgowych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwala oddzielnie oraz bez rozprawy powyższe wnioski 1—6 komisyi, które p. sprawozdawca odczytuje.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi gospodarstwa krajowego o zarządzie krajowym składem publicznym połączonym ze składem wolnym w Krakowie.

Sprawozdawca p. Paygert uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisyi.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 30. listopada 1906 o zarządzie krajowym składem publicznym połączonym ze składem wolnym w Krakowie, przyjmuje się do wiadomości.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi gospodarstwa krajowego w przedmiocie podniesienia mleczarstwa w kraju.

Sprawozdawca p. Wincenty Kraiński, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z czynności odnoszących się do podniesienia mleczarstwa w kraju.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi drogowej z petycyi Wydziału powiatowego w Brzozowie o podwyższenie subwencyi krajowej na budowę drogi Brzozów-Wara z 60% na 70%.

Sprawozdawca p. Czarkowski-Golejewski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Na dokończenie drogi Brzozów-Wara podwyższa się subwencyę krajową począwszy od roku 1907 z 60% na 70%.

Izba bez rozprawy uchwala powyższy wniosek.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi przemysłowej z petycyi Towarzystwa wyrobów drucianych w Kańczudze.

Sprawozdawca p. Żardecki, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania, odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby petycyę Towarzystwą dla wyrobów

drucianych w Kańczudze l. s. 779/611 zbadał i stosownie do wyników badań obmyślił skuteczne środki zaradcze zmierzające do ochrony i podniesienia przemysłu druciarskiego w Kańczudze.

Z wykonania niniejszego polecenia Wydział krajowy zda sprawę Sejmowi na najbliższej sesyi.

II. Sejm wzywa c. k. Rząd, ażeby z funduszów przeznaczonych ze Skarbu państwa na popieranie rękodzieł (Gewerbeförderungsdienst) zaopatrzył Towarzystwo dla wyrobów drucianych w Kańczudze w potrzebne maszyny i przybory.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej i uchwala oddzielnie oraz bez rozprawy powyższe wnioski I. i II komisyi, które p. sprawozdawca odczytuje:

Następuje:

Sprawozdanie komisyi prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 10. października 1906 LW. 85.375/06 w przedmiocie przeniesienia gminy Hucisko jawornickie wraz z obszarem dworskim oraz gminy Widaczów z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie.

Sprawozdawca p. Huza, uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić następującą ustawę:

Ustawa

z dnia . . . . . dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księtwem Krakowskiem o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie i Łańcucie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Hucisko jawornickie, jako też gmina Widaczów mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 30. października 1906 LW. 98.964 w przedmiocie wydzielenia gminy Łonie z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Glinianach a przydzielenia do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Przemyślanach.

Sprawozdawca p. Huza uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Sejm Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem udziela

c. k. Rządowi po myśli §. 2. ustawy z 11. czerwca 1868 Nr. 59 Dz. p. p. opinii, że w interesie należytego wymiaru sprawiedliwości i dobra mieszkańców gminy Łonie, leży wydzielenie jej wraz z obszarem dworskim z okręgu Sądu powiatowego w Glinianach, a przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego w Przemyślanach.

Izba uchwala powyższy wniosek bez rozprawy.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 10. października 1906 LW. 97.168/06 w przedmiocie przeniesienia gminy Dąbie z obszarem dworskim z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Pilznie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Mielcu.

Sprawozdawca p. Huza uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić następujący projekt ustawy:

U s t a w a

z dnia . . . . . dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zmianie obszarów Reprezentacyi powiatowej w Pilznie i Mielcu.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski Dąbie mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Pilznie do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Mielcu.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi prawniczej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 13. kwietnia 1906 LW. 22173 w przedmiocie wyłączenia przysiółka Kruhel pełkiński ze związku gminy administracyjnej Pełkinie i wcielenia do gminy Kruhel pawłosiowski.

Sprawozdawca p. Huza uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić następujący projekt ustawy:

U s t a w a

z dnia . . . . o wyłączeniu przysiółka Kruhel pełkiński w powiecie jarosławskim ze związku gminy administracyjnej Pełkinie i wcieleniu do gminy Kruhel pawłosiowski tego samego powiatu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Kruhel pełkiński w powiecie Jarosławskim wyłącza się ze związku gminy administracyjnej Pełkinie i wciela się do gminy administracyjnej Kruhel pawłosiowski tegoż samego powiatu.

Art. II.

W trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej ustawy mają być Rady gminne w Pełkiniu i Kruhelu pawłosiowskim rozwiązane i mają być przeprowadzone nowe wybory do Rad gminnych w obydwu gminach.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca wnosi przyjęcie tej ustawy *en bloc*.

Izba uchwala przyjęcie powyższej ustawy *en bloc*, poczem w oddzielnem głosowaniu uchwala cały projekt ustawy *en bloc*.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania bez czytania, uchwala Izba powyższy projekt ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Nastąpny punkt porządku dziennego, którym jest:

Sprawozdanie komisyi gospodarstwa krajowego o melioracyach Marszałek usuwa z porządku dziennego.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi dla reform agrarnych o wniosku p. Kuryłowicza w przedmiocie zmiany ustawy o tworzeniu włości rentowych.

Sprawozdawca p. Hupka uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujący wniosek komisyi.

Wysoki Sejm raczy uchwalić następujący projekt ustawy:

U s t a w a

z dnia . . . . . . zmieniająca postanowienia §. 4. ustawy z dnia 17. lutego 1905 r. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §. 4. ustawy z dnia 17. lutego 1905. Dz. u. i rozp. kraj Nr. 40. uchyla się w dotychczasowem brzmieniu i mają brzmieć, jak następuje:

§. 4.

Gospodarstwo, które przez zahipotekowanie na niem prawa zastawu dla pożyczki rentowej staje się włością rentową, musi być przedewszystkiem poddanem gospodarce rolniczej lub lasowej i nie może mieć mniejszej powierzchni niż 5 ha., ani też większej powierzchni niż 60 ha., albo bez względu na powierzchnię nie może wykazywać w rocznym czystym przychodzie katastralnym mniej niż 50 K, a więcej niż 1.000 K.

Wszystkie do gospodarstwa należące nieruchomości muszą być złączone w jedno ciało hipoteczne.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam moim Ministrom: rolnictwa, sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną.

Przemawia p. Kuryłowicz i stawia poprawkę, ażeby w §. 4 projektowanej ustawy

wyeliminować słowa „ani też większej powierzchni niż 60 ha“ a w to miejsce wstawić słowa „w żadnym jednak wypadku powierzchnia ta nie może przenosić 60 ha“

Izba poprawkę tę p. Kuryłowicza popiera.

Przemawia p. Buynowski.

Przemawia p. Kramarczyk i stawia poprawkę, aby w §. 4 projektowanej ustawy skreślić słowa „mniej niż 50 K a“.

Przemawia p. Szajer.

Izba poprawki p. Kramarczyka nie popiera.

Przemawia p. sprawozdawca.

Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta:

Art. I.

Postanowienia §. 4. ustawy z dnia 17. lutego 1905. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40. uchyl. się w dotychczasowem brzmieniu i mają brzmieć, jak następuje:

§. 4.

Gospodarstwo, które przez zahipotekowanie na niem prawa zastawu dla pożyczki rentowej staje się włością rentową, musi być przedewszystkiem poddanem gospodarce rolniczej lub lasowej i nie może mieć mniejszej powierzchni niż 5 ha., ani też większej powierzchni niż 60 ha., albo bez względu na powierzchnię nie może wykazywać w rocznym czystym przychodzie katastralnym mniej niż 50 K, a więcej niż 1.000 K.

Wszystkie do gospodarstwa należące nieruchomości muszą być złączone w jedno ciało hipoteczne.

W rozprawie nikt głosu nie zabiera.

Przemawia p. sprawozdawca, odczytuje poprawkę p. Kuryłowicza i imieniem Komisyi zgadza się na nią.

Izba uchwala Art. I. z poprawką p. Kuryłowicza przyjętą przez sprawozdawcę.

Sprawozdawca czyta:

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Izba uchwala Art. II. bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta:

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam moim Ministrom: rolnictwa, sprawiedliwości, skarbu i spraw wewnętrznych.

Izba uchwala Art. III. bez rozprawy.

Sprawozdawca czyta:

U s t a w a

z dnia . . . . . . zmieniająca postanowienia §. 4. ustawy z dnia 17. lutego 1905 r. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 40.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Izba uchwala bez rozprawy tytuł i wstęp ustawy zgodnie z wnioskiem Komisyi:

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania projektu powyższej ustawy bez czytania, uchwala Izba cały projekt powyższej ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Następuje:

Sprawozdanie komisyi administracyjnej w przedmiocie podniesienia zdrojowisk i uzdrowisk oraz z projektem nowej ustawy zdrojowej.

Sprawozdawca p. Trzecieski uwolniony na wniosek sekretarza p. Urbańskiego od czytania sprawozdania odczytuje następujące wnioski komisyi sprostowawszy omyłki druku a mianowicie: na str. 4 w §. 6. w 10-tym wierszu od dołu zamiast „w §. 12 ma być w §. 13.“, a na stronicy 5 w §. 14.

w pierwszym wierszu zamiast „w §. 12 ma być „w §. 13“.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmując do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z obrad ankiety w przedmiocie podniesienia zdrojowisk i uzdrowisk, oczekuje dalszych zarządzeń oraz wniosków na jednej z najbliższych sesyj.

II. Sejm uchwala dołączony pod a) projekt ustawy.

Ustawa

z dnia . . . urządzająca stosunki zdrojowisk i uzdrowisk w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każde zdrojowisko lub uzdrowisko (stacya klimatyczna), otwarte dla publicznego użytku na mocy zezwolenia Władzy państwowej, winno mieć swój statut.

Statut wydaje Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i ogłasza go w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

§. 2.

Statut oznacza granice terytoryalne i ustanawia organizacyę zakładu.

§. 3.

Organami zakładu są:

a) Komisya zdrojowa lub Komisya klimatyczna;

b) zarząd zakładu;

c) lekarz zdrojowy lub lekarz klimatyczny.

§. 4.

Statut określi skład Komisyi zdrojowej (klimatycznej), sposób powoływania do komisyi i okres urzędowania Komisyi.

Statut określi również, w jakich wypadkach członek Komisyi utraca swój mandat.

§. 5.

Przewodniczącego Komisyi mianuje c. k. Namiestnictwo z pomiędzy członków Komisyi. Zastępcę przewodniczącego oraz sekretarza i skarbnika wybiera Komisya.

§. 6.

Zadaniem Komisyi w ogólności jest staranie się o jak najpomyślniejszy rozwój zakładu, o wygody i rozrywki dla gości, oraz czuwanie nad tem, aby zakład skądkolwiek szkody nie doznał.

W szczególności:

zawiaduje Komisya funduszem kuracyjnym w granicach przeznaczenia tego funduszu i czuwa nad całością majątku powstałego z funduszu kuracyjnego w zakładach zdrojowych i stacyach klimatycznych.

wymierza i pobiera w granicach przez właściwe władze oznaczonych taksy i opłaty, a mianowicie:

taksy kuracyjne, taksy na muzykę i opłaty od przedsiębiorstwa zabaw, koncertów, teatrów, widowisk, oraz od urządzeń utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego;

uwalnia w pojedynczych na uwzględnienie zasługujących wypadkach od obowiązku uiszczania taks i opłat;

czyni wnioski co do ustanowienia wysokości zmiany taks i opłat, co do regulaminu najmu mieszkań, co do utrzymywania dróg i ścieżek, przepisów kąpielowych, cen mieszkań i cenników wogóle i co do stosunków sanitarnych;

wzywa pomocy właściwych władz, gdyby zakładowi skądkolwiek groziła szkoda lub uszczerbek.

Gdyby w zdrojowisku (uzdrowisku) powstał szpital, zawiaduje tym szpitalem Komisya, jeżeli akt fundacyjny inaczej nie postanawia.

Z końcem miesiąca września każdego roku obowiązaną jest Komisya zdrojowa (klimatyczna) uchwalić preliminarz dochodów i wydatków na rok następny i wraz z umotywowaniem przedłożyć go Wydziałowi krajowemu, który wspólnie z c. k Namiestnictwem preliminarz ten zatwierdza.

Gdyby Komisya nie wstawiła do preliminarza bądź to należytości, które mają ścisłą łączność z zadaniem Komisyi i przeznaczeniem funduszu kuracyjnego, lub też należytości, które pokryte być mają na mocy wyroku sądowego, orzeczenia administracyjnego lub też na mocy prawnego dokumentu zobowiązania, wówczas Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może taką należytość z urzędu wstawić do preliminarza wydatków i w razie potrzeby zarządzić pokrycie niedoboru budżetowego dochodem z taks lub opłat przewidzianych w §. 12. niniejszej ustawy.

Z końcem każdego roku, a najpóźniej z końcem miesiąca stycznia następnego roku składa Komisya z zarządu funduszem kuracyjnym rachunek Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu, a w ciągu sezonu następnego podaje ten rachunek do publicznej wiadomości.

W razie nieodpowiedniego zarządu funduszem kuracyjnym, może być zarząd ten odebranym Komisyi i sprawowanie onego powierzonem organowi ustanowionemu przez Wydział krajowy w porozumieniu z c k. Namiestnictwem.

§. 7.

Komisya w zakresie działania, służącym jej w moc niniejszej ustawy, wyznacza swoje organa administracyjne i wykonywa swe uchwały, o ile one nie naruszają praw prywatnych.

Przeciw uchwałom i zarządzeniom Komisyi służy prawo odwołania się do Wydziału krajowego w ciągu dni czternastu, który po wysłuchaniu opinii c. k. Namiestnictwa załatwia takie odwołanie ostatecznie.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może poruczyć gminie wykonywanie uchwał Komisyi zdrojowej (klimatycznej), jeżeli Rada gminna uchwałą — z zachowaniem przepisów ustawy gminnej powziętą — obowiązek wykonywania tych uchwał na siebie przyjęła.

§. 8.

Decyzya co do poczynionych wniosków Komisyi służy stosownie do przedmiotu bądź właścicielowi zakładu, bądź władzy, w moc ustaw do tego powołanej.

§. 9.

Właściciel zakladu winien ustanowić zarządcę odpowiedzialnego wobec władz za zachowanie obowiązujących przepisów.

§. 10.

Lekarz zdrojowy (klimatyczny) jest członkiem Komisyi klimatycznej, zawiaduje on sprawami sanitarnemi zakładu.

Statut określi, kto mianuje lekarza zdrojowego, kto go opłaca i kto wykonuje nad nim władzę dyscyplinarną.

§. 11.

Instrukcya, wydana przez c. k. Namiestnictwo, określa wymaganą kwalifikacyę i obowiązki lekarza.

§. 12.

W zakładach liczniej odwiedzanych służy c. k. Namiestnictwu prawo mianowania inspektora w celu państwowego nadzoru nad wykonywaniem policyi miejscowej.

§. 13.

Fundusz kuracyjny powstaje:

a) z taks kuracyjnych i taks na muzykę;

b) z opłat pobieranych od przedsiębiorstw, widowisk, zabaw, koncertów i t. d ,

c) z opłat pobieranych za używanie urządzeń, utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego:

d) z grzywien, jakieby na rzecz funduszu kuracyjnego przyznano, wreszcie

e) z datków dobrowolnych i zapisów.

Funduszu kuracyjnego używać należy na zapewnienie bezpieczeństwa gościom, na upiększanie zdrojowiska, uzdrowiska, (stacyi klimatycznej), na urządzenia służące do uprzyjemnienia i udogodnienia gościom pobytu w zakładzie, na opłacanie muzyki, na subwencyonowanie szpitala w zdrojowisku (uzdrowisku), na spłaty zobowiązań Komisyi, ewentualnie na opłacanie lekarza, urzędników i sług Komisyi.

§. 14.

Wysokość taks i opłat, wymienionych w §. 12. lit. a) i b), oznacza Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Ewentualne prywatno-prawne pretensye z powodu dotychczasowego poboru taks i opłat, mają być uregulowane przed wydaniem statutu.

Sposób pobierania taks od gości określi szczegółowo Statut.

Statut może nałożyć na odnajmujących gościom mieszkania obowiązek ściągania taks od gości na rzecz Komisyi zdrojowej (klimatycznej).

§. 15.

O przyznaniu okręgu ochronnego poszczególnemu zdrojowisku orzekają c. k. Władze górnicze na podstawie obowiązujących ustaw.

Poszukiwanie na obszarze zdrojowiska za minerałami niezastrzeżonymi, jako też wiercenie lub kopanie głębokich studni na tym obszarze, zależnem jest od zezwolenia Władzy politycznej po wysłuchaniu opinii Władzy górniczej i wysłuchaniu opinii właściciela.

§. 16

Orzeczenie czy wywłaszczenie na podstawie §. 365. ustawy cywilnej ma być zastosowane na rzecz właściciela poszczególnego zakładu, a względnie na rzecz funduszu kuracyjnego, należy do kompetencyi c. k. Władz politycznych.

§. 17.

Ustawa niniejsza w niczem nie narusza służącego administracyi państwa prawa nadzoru zwierzchniczego nad zdrojowiskami i uzdrowiskami.

§. 18.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dni trzydzieści po jej ogłoszeniu.

§. 19.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje więc do rozprawy szczegółowej.

Marszałek otwiera rozprawę ogólną nad projektowaną ustawą.

W rozprawie ogólnej nikt głosu nie żąda, Izba przystępuje do rozprawy szczegółowej.

Sprawozdawca czyta.

§. 1.

Każde zdrojowisko lub uzdrowisko (stacya klimatyczna) otwarte dla publicznego użytku na mocy zezwolenia Władzy państwowej, winno mieć swój statut.

Statut wydaje Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i ogłasza go w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych.

Izba uchwala bez rozprawy §. 1. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 2.

Statut oznacza granice terytoryalne i ustanawia organizacyę zakładu.

Izba uchwala bez rozprawy §. 2. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 3.

Organami zakładu są:

a) Komisya zdrojowa lub Komisya klimatyczna;

b) zarząd zakładu;

c) lekarz zdrojowy lub lekarz klimatyczny.

Izba uchwala bez rozprawy §. 3. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 4.

Statut określi skład Komisyi zdrojowej (klimatycznej), sposób powoływania do komisyi i okres urzędowania Komisyi.

Statut określi również, w jakich wypadkach członek Komisyi utraca swój mandat.

Izba uchwala bez rozprawy §. 4. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 5.

Przewodniczącego Komisyi mianuje c. k. Namiestnictwo z pomiędzy członków Komisyi. Zastępcę przewodniczącego oraz sekretarza i skarbnika wybiera Komisya.

Izba uchwala bez rozprawy §. 5. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 6.

Zadaniem Komisyi w ogólności jest staranie się o jak najpomyślniejszy rozwój zakładu, o wygody i rozrywki dla gości, oraz czuwanie nad tem, aby zakład skądkolwiek szkody nie doznał.

W szczególności:

zawiaduje Komisya funduszem kuracyjnym w granicach przeznaczenia tego funduszu i czuwa nad całością majątku powstałego z funduszu kuracyjnego w zakładach zdrojowych i stacyach klimatycznych;

wymierza i pobiera w granicach przez właściwe władze oznaczonych taksy i opłaty, a mianowicie:

taksy kuracyjne, taksy na muzykę i opłaty od przedsiębiorstwa zabaw, koncertów, teatrów, widowisk, oraz od urządzeń utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego;

uwalnia w pojedynczych na uwzględnienie zasługujących wypadkach od obowiązku uiszczania taks i opłat;

czyni wnioski co do ustanowienia wysokości zmiany taks i opłat, co do regulaminu najmu mieszkań, co do utrzymywania dróg i ścieżek, przepisów kąpielowych, cen mieszkań i cenników wogóle i co do stosunków sanitarnych;

wzywa pomocy właściwych władz, gdyby zakładowi skądkolwiek groziła szkoda lub uszczerbek.

Gdyby w zdrojowisku (uzdrowisku) powstał szpital, zawiaduje tym szpitalem Komisya, jeżeli akt fundacyjny inaczej nie postanawia.

Z końcem miesiąca września każdego roku obowiązaną jest Komisya zdrojowa (klimatyczna) uchwalić preliminarz dochodów i wydatków na rok następny i wraz z umotywowaniem przedłożyć go Wydziałowi krajowemu, który wspólnie z c. k. Namiestnictwem preliminarz ten zatwierdza.

Gdyby Komisya nie wstawiła do preliminarza bądź to należytości, które mają ścisłą łączność z zadaniem Komisyi i przeznaczeniem funduszu kuracyjnego, lub też należytości, które pokryte być mają na mocy wyroku sądowego, orzeczenia administracyjnego lub też na mocy prawnego dokumentu zobowiązania, wówczas Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może taką należytość z urzędu wstawić do preliminarza wydatków i w razie potrzeby zarządzić pokrycie niedoboru budżetowego

dochodem z taks lub opłat przewidzianych w §. 13. niniejszej ustawy.

Z końcem każdego roku, a najpóźniej z końcem miesiąca stycznia następnego roku składa Komisya z zarządu funduszem kuracyjnym rachunek Wydziałowi krajowemu i c. k. Namiestnictwu, a w ciągu sezonu następnego podaje ten rachunek do publicznej wiadomości.

W razie nieodpowiedniego zarządu funduszem kuracyjnym, może być zarząd ten odebranym Komisyi i sprawowanie onego powierzonem organowi ustanowionemu przez Wydział krajowy w porozumienin z c. k. Namiestnictwem.

Izba uchwala bez rozprawy §. 6. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 7.

Komisya w zakresie działania, służącym jej w moc niniejszej ustawy, wyznacza swoje organa administracyjne i wykonywa swe uchwały, o ile one nie naruszają praw prywatnych.

Przeciw uchwałom i zarządzeniom Komisyi służy prawo odwołania się do Wydziału krajowego w ciągu dni czternastu, który po wysłuchaniu opinii c. k. Namiestnictwa załatwia takie odwołanie ostateczuie.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem może poruczyć gminie wykonanie uchwał komisyi zdrojowej (klimatycznej), jeżeli Rada gminna uchwałą — z zachowaniem przepisów ustawy gminnej powziętą — obowiązek wykonywania tych uchwał na siebie przyjęła.

Przemawia p. Buynowski i stawia następującą poprawkę do ustępu trzeciego powyższego paragrafu, wykreślić słowa „poruczyć gminie wykonywani uchwał Komisyi zdrojowej (klimatycznej)“ a natomiast wstawić słowa: „wyznaczyć jako swój organ administracyjny do wykonywania uchwał Komisyi zdrojowej (klimatycznej) Zwierzchność gminną“.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

Marszałek oznajmia, iż ponieważ do 3-go ustępu §. 7. zgłosił p. Buynowski poprawkę, przeto poddaje najpierw pod głosowanie pierwsze dwa ustępy tego paragrafu.

Izba uchwala pierwsze dwa ustępy §. 7. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Marszałek odczytuje poprawkę p. Buynowskiego i poddaje ją do poparcia.

Izba poprawki p. Buynowskiego nie popiera, a następnie uchwala ustęp trzeci §. 7. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 8.

Decyzya co do poczynionych wniosków Komisyi służy stosownie do przedmiotu bądź właścicielowi zakładu, bądź władzy, w moc ustaw do tego powołanej.

Izba uchwala bez rozprawy §. 8. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 9.

Właściciel zakładu winien ustanowić zarządcę odpowiedzialnego wobec władz za zachowanie obowiązujących przepisów.

Izba uchwala bez rozprawy §. 9. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 10.

Lekarz zdrojowy (klimatyczny) jest członkiem Komisyi klimatycznej, zawiaduje on sprawami sanitarnemi zakładn.

Statut określi, kto mianuje lekarza zdrojowego, kto go opłaca i kto wykonuje nad nim władzę dyscyplinarną.

Izba bez rozprawy uchwala §. 10. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 11.

Instrukcya wydana przez c. k. Namiestnictwo, określa wymaganą kwalifikacyę i obowiązki lekarza.

Izba uchwala bez rozprawy §. 11. zgodnie z wnioskiem komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 12.

W zakładach liczniej odwiedzanych służy c. k. Namiestnictwu prawo mianowania inspektora w celu państwowego nadzoru nad wykonywaniem policyi miejscowej.

Izba bez rozprawy uchwala §. 12. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 13.

Fundusz kuracyjny powstaje:

a) z taks kuracyjnych i taks na muzykę:

b) z opłat pobieranych od przedsiębiorstw, widowisk, zabaw, koncertów i t. d.;

c) z opłat pobieranych za używanie urządzeń, utrzymywanych kosztem funduszu kuracyjnego;

d) z grzywien, jakieby na rzecz funduszu kuracyjnego przyznano, wreszcie

e) z datków dobrowolnych i zapisów.

Funduszu kuracyjnego używać należy na zapewnienie bezpieczeństwa gościom, na upiększania zdrojowiska, uzdrowiska, (stacyi klimat.), na urządzenia służące do uprzyjemnienia i udogodnienia gościom pobytu w zakładzie, na opłacanie muzyki, na subwencyonowanie szpitala w zdrojowisku (uzdrowisku), na spłaty zobowiązań Komisyi, ewentualnie na opłacanie lekarza, urzędników i sług Komisyi.

Izba bez rozprawy uchwala §. 13. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 14.

Wysokość taks i opłat wymienionych w §. 13. lit. a) i b), oznacza Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Ewentualne prywatno-prawne pretensye z powodu dotychczasowego poboru taks i opłat, mają być uregulowane przed wydaniem statutu.

Sposób pobierania taks od gości określi szczegółowo Statut.

Statut może nałożyć na odnajmujących gościom mieszkania obowiązek ściągania taks od gości na rzecz Komisyi zdrojowej (klimatycznej).

Izba bez rozprawy uchwala §. 14, zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 15.

O przyznaniu okręgu ochronnego poszczególnemu zdrojowisku orzekają c. k. Władze górnicze na podstawie obowiązujących ustaw.

Poszukiwane na obszarze zdrojowiska za minerałami niezastrzeżonymi, jako też wiercenie lub kopanie głębokich studni na tym obszarze, zależnem jest od zezwolenia Władzy politycznej po wysłuchaniu opinii władzy górniczej i po wysłuchaniu opinii właściciela.

Izba bez rozprawy uchwala §. 15. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 16.

Orzeczenie czy wywłaszczenie na podstawie §. 365. ustawy cywilnej ma być zastosowane na rzecz właściciela poszczególnego zakładu, a względnie na rzecz funduszu kuracyjnego, należy do kompetencyi c. k. Władz politycznych.

Izba bez rozprawy uchwala §. 16. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 17.

Ustawa niniejsza w niczem nie narusza służącego administracyi państwa prawa nadzoru zwierzchniczego nad zdrojowiskami i uzdrowiskami.

Izba uchwala bez rozprawy §. 17. zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 18.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dni trzydzieści po jej ogłoszeniu.

Izba uchwala bez rozprawy §. 18 zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta:

§. 19.

Wykonanie tej ustawy polecam mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Izba uchwala bez rozprawy §. 19 zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Sprawozdawca czyta tytuł i wstęp:

U s t a w a

z dnia . . . . . . urządzająca stosunki zdrojowisk i uzdrowisk w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Izba uchwala bez rozprawy tytuł i wstęp ustawy zgodnie z wnioskiem Komisyi.

Uchwaliwszy następnie na wniosek sprawozdawcy przystąpić do trzeciego czytania projektu powyższej ustawy bez czytania, uchwala Izba cały projekt powyższej ustawy w trzeciem czytaniu bez czytania.

Marszałek udziela głosu p. Stapińskiemu.

Przemawia p. Stapiński i stawia następującą dodatkową rezolucyę:

Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby szczególniejszą uwagę zwracał na utrzymanie dojazdów do zdrojowisk w należytym stanie, także i w tym kierunku, iżby właściciele zdrojowisk przyczyniali się w należytej mierze do utrzymania tychże dojazdów.

Izba popiera tę rezolucyę.

Przemawia członek Wydziału krajowego p. Dąmbski.

Przemawia p. Stapiński.

Po zamknięciu rozprawy przemawia p. sprawozdawca.

W sprawie formalnej przemawia p. Stapiński i cofa swoją rezolucyę.

Sprawozdawca czyta:

I. Sejm przyjmując do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z obrad ankiety w przedmiocie podniesienia zdrojowisk i uzdrowisk, oczekuje dalszych zarządzeń oraz wniosków na jednej z najbliższych sesyj.

Izba uchwala bez rozprawy powyższy wniosek Komisyi.

Marszałek wzywa sekretarzy do odczytania złożonych wniosków i interpelacyj.

Sekretarz p. Urbański czyta

W n i o s e k.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Ustawę krajową z dnia 15. sierpnia 1895 Nr. 62. Dz. u. i r. kr. ograniczającą zwolnienie od przymusu notaryalnego umowy zawarte między stronami (hypoteczne drobiazgowe) do kwoty tylko 100 kor. — chociaż ustawa państwowa z dnia 5. czerwca 1890. Dz. p. p. zwolnienie przyznaje aż do kwoty 200 kor., zmienia się w ten sposób, żeby umowy aż do 200 kor. były wolne od przymusu notaryalnego, — i poczytywane za sprawy hypoteczne drobiazgowe.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Ks. Stojałowski, w. r.

Szajer, Wesoliński, Skołyszewski, Wilczkiewicz, Kramarczyk, Szwed, Pastor, Potoczek, Oleśnicki, Żardeck, F. Włodek, Huryk, Staruch, Barabasz.

Wniosek

p Szajera i towarzyszy.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, aby jeszcze w roku bieżącym założył główny skład drzewa budowlanego i opałowego z domen rządowych mianowicie z puszczy niepołomickiej w Rzeszowie, dla całego powiatu rzeszowskiego i sąsiednich powiatów Kolbuszowa-Strzyżów.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Szajer, w. r.

Wilczkiewicz, Żardecki, Oleśnicki, Korol, Kramarczyk, Pastor, Glidziuk, Kuryłowicz, Huryk, Effinowicz, Staruch, Barabasz, Mazikiewicz, Bohaczewski, Ochrymowicz.

Wniosek

posła Kazimierza Lubomirskiego i towarzyszy o obronę stanu posiadania w dziedzinie kolejowych taryf eksportowych na drzewo tarte.

Od lat trzech objawia się w ministerstwie kolejowem tendencya stopniowego ukracania ulg taryfowych, które export galicyjskiego i bukowińskiego drzewa tartego do Niemiec a także do zachodnich krajów austryackich dawniej zdołał sobie wyrobić.

Najpierw — przed laty trzema — nietylko nie uwzględniono prośby galicyjskich interesentów o włączenie pewnej liczby nowych stacyi niemieckich do t. zw. „Elbeumschlagsverkehr" (o którym niżej mowa) oraz do t. zw. uprzywilejowanego okręgu zachodnio-niemieckiego (do którego służą od lat naszym transportom drzewa tartego via Tetschen-Bodenbach i via Oświęcim stawki bezpośrednie, szczególnie zniżone), lecz przeciwnie przy tej sposobności kilka stacyi z owego uprzywilejowanego okręgu wyłączono.

Następnie na nieprzełamany opór napotkały starania, by korzyść z wprowadzonego z 1. stycznia 1905 przerachowania baremu z północno-wschodnich linii kolei państwowych na kolej północną, wynosząca kilkanaście koron na wagonie, znalazła wyraz także w dopieroco zacytowanej taryfie eksportowej via Tetschen-Bodenbach, by zatem po słuszności przypadła w udziale interesentom t. j. by o całą tę różnicę kilkunastu koron bezpośrednie stawki eksportowe z Galicyi do zachodnich Niemiec zostały obniżone. Tem, co kolej północna wówczas straciła przez przerachowanie t. j. ową różnicą kilkunastu koron, podzieliły się inne koleje prywatne, mianowicie kolej północno-zachodnia i towarzystwo kolei państwowych (Staatsseisenbahngesellschaft), podwyższając o tę różnicę swoje udziały w rzeczonych stawkach eksportowych.

Interesenci — a także i sama kolej państwowa — wyszli z kwitkiem.

Austryacki zarząd kolei państwowych ustąpił w tym wypadku niepotrzebnie z jednej strony kolejom pruskim, które w razie zniżenia stawki bezpośredniej o owych kilkanaście koron via Tetschen-Bodenbach byłyby musiały tę zniżkę przejąć na swoją rutę konkurencyjną via Oświęcim, do czego oczywiście nie miały ochoty, z drugiej strony apetytowi wspomnianych kolei prywatnych (P. Z. i T. K. P.) na zwiększenie ich udziałów w owej stawce bezpośredniej.

Nieuwzględnienie przerachowania w rzeczonych taryfach eksportowych było właściwie także niczem innem, jak odebraniem interesowanym tych ulg, które im skądinąd przypadły — zatem naruszeniem stanu posiadania.

Świeżo — z dniem 1. stycznia 1907 — galicyjscy interesenci ze zdumieniem ujrzeli,

że refakcya na drzewo tarte ze stacyj galicyjskich i bukowińskich do szeregu stacyi północno-czeskich via Ołomuniec, przysługująca nam od lat wielu na liniach Towarzystwa kolei państwowych, nie została odnowiona na rok 1907. Zrobiło to znowu różnicę dwudziestu kilku koron na wagonie. Zaniechanie republikacyi tej zniżki na rok 1907 nastąpiło rzekomo wskutek tego, iż zarząd kolejowy rzekomo nie mógł oprzeć się naciskowi czeskich producentów surowca, dążących od lat do zniesienia wszelkich ulg, przysługujących konkurencyi galicyjskiej. Skutecznie opierało się Ministerstwo kolejowe nieuzasadnionym skargom producentów czeskich w danym względzie przez szereg lat, naraz bez nowego lub silniejszego powodu zgodziło się na uchylenie rzeczonej ulgi przez Towarzystwo kolei państwowych widocznie tylko dla przyzwyczajenia nas do systematycznego ukrócenia naszego taryfowego stanu posiadania! Dlaczegoż to Ministerstwo kolejowe nie uchyla faworyzacyi taryfowej importu cukru rafinowanego z Moraw i Śląska do Galicyi mimo naszych nieustannych skarg, mimo uchwały tego Wysokiego Sejmu z przed lat czterech? Zresztą czy racyonalną jest polityka finansowa Ministerstwa kolejowego, dozwalająca wzrostu dochodów Towarzystwu kolei państwowych, w czasie, gdy do lat kilku nastąpi prawdopodobnie upaństwowienie jego linii?

Wymówka Ministerstwa kolejowego, iż na koleje prywatne w danym kierunku nie ma wpływu, płonną jest. Dobrze wiadomo, że jeśli Ministerstwo chce, umie i może nagiąć zarządy kolei prywatnych do swej woli.

Upłynęło zaledwie kilka tygodni od tamtego ukrócenia naszego stanu posiadania, gdy w samem Ministerstwie kolejowem począł przygotowywać się nowy zamach. Zwołanym interesentom drzewnym zapowiedziano w biurze oznaczenia i obliczania taryf (Tariferstellungs- und Abrechnungsbureau) przy Ministerstwie kolejowem, iż niebawem nastąpi podwyżka stawek w t. zw. „Elbeumschlagsverkehr“ t. j. w ruchu, który idzie via Tetschen-Bodenbach (Laube) do Łaby a stamtąd Łabą do Schönebeck, Magdeburga oraz stacyj nadłabskich na północ od Magdeburga aż do Hamburga i Lubeki. Swego czasu zaprowadzono szczególnie zniżoną taryfę w tym ruchu gwoli poparcia i naszego i zachodnio-austryackiego eksportu drzewa tartego do Niemiec północnych, zapewniając przytem w ten sposób przesyłkę tego artykułu — o ile o galicyjskie proweniencye idzie — na bardzo znacznej przestrzeni liniom kolejowym austryackim. Jako powód obecnego zamiaru podwyższenia taryfy podaje się tę okoliczność, że służy ona de facto nietylko ruchowi do stacyi nadłabskich, lecz że z jej pomocą idą tą drogą także transporty, przeznaczone do dalszych stacyi niemieckich, jak Hanower, Hildescheim i t. d. Kolejom pruskim żal jest nie mieć tych transportów, bez „Elbeumschlagsverkehr“, musiałyby one iść via Oświęcim-Mysłowice, zatem na wielkiej przestrzeni kolejami pruskiemi, oczywiście za opłatą znacznie wyższego przewoźnego. Zatem „Elbeumschlagsverkehr“ ma się stać droższym, by nie robił konkurencyi kolejom pruskim! Ministerstwo kolejowe austryackie na to, by dać część transportów i zarobek kolejom pruskim, godzi się na stratę 29 marek, przypadających na rutę upaństwowionej dziś kolei północnej Oświęcim-Ołomuniec. A dzieje się to w chwili, w której Niemcy myślą o zaprowadzeniu wysokiej opłaty od żeglugi na Łabie!

Nawet polityka taryfowa w Austryi robi się dosłownie „pour le roi de Prusse“; Ofiarą tego zapoznania własnych interesów kolejnictwa austryackiego ma paść oczywiście w pierwszym rzędzie galicyjski eksport.

Gdybyśmy obecnie dopuścili do podrożenia taryf w „Elbeumschlagsverkehr“, zachęcilibyśmy tem samem do podwyższenia zniżonych taryf do tz zw. uprzywilejowanego okręgu Niemiec zachodnich via Tetschen-Bodenbach, które od dawna są solą w oku kolei pruskich.

Nie idzie tu już o efekt ekonomiczny i o wpływ rzeczywisty podobnych zmian taryfowych na nasz eksport drzewa tartego; sam system, interesom kraju naszego wrogi, z punktu widzenia ogólno austryackich interesów nierozumny, dyktowany przez Prusy, wymaga energicznego odparcia.

Zatem Wysoki Sejm raczy uchwalić:

„Wzywa się Rząd, by nie wprowadzał w życie zamierzonego podwyższenia stawek taryfowych dla transportów drzewa tartego w ruchu t. zw. „Elbeumschlagsverkehr“ i wogóle powstrzymał się od dalszego ukrócania stanu posiadania taryfowego galicyjskich interesentów w dziedzinie taryf na wywóz drzewa tartego z Galicyi“.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Kazimierz Lubomirski, w. r.

Stadnicki, Męciński, Wł. Jaworski, Brunicki, Struszkiewicz, Wiktor Czaykowski, Jan Urbański, Białoskórski, Zdz. Włodek, Garapich, Paygert, Zdz. Skrzyński, Laskowski, Kl. Dieduszycki, M. Urbański, Czecz.

Wniosek.

posła Kramarczyka i towarzyszy w sprawie zaprowadzenia przymusowej asekuracyi od ognia.

Zważywszy, iż w kraju naszym corocznie ogień czyni straszliwe spustoszenia i na milionowe straty naraża mieszkańców tegoż kraju a w szczególności nieubezpieczoną ludność rolniczą;

Zważywszy, iż obecne Towarzystwa asekuracyjne operujące w Galicyi nie odpowiadają potrzebom zabezpieczenia od ognia ludu wiejskiego, gdyż ciągną wysokie premie asekuracyjne, a z drugiej strony w razie pogorzeli krzywdzą dotkniętych pożarem ognia przez niskie oszacowanie szkody, wskutek czego cierpi na takim sposobie postępowania nietylko pojedynczy właściciel domu ale i cały kraj przez wyrzucanie pieniędzy na zagraniczne towarzystwa asekuracyjne, dlatego podpisani wnoszą:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Poleca się Wydziałowi krajowemu, ażeby na najbliższą sesyę sejmową przedłożył projekt ustawy krajowej zaprowadzającej przymusowe ubezpieczenie od ognia wszystkich budynków prywatnych i publicznych, jakie ich ziemia galicyjska dźwiga, a wszelki zysk z tego tytułu pochodzący obrócił na pokrycie potrzeb ściśle krajowych.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Kramarczyk, w. r.

Potoczek, Szajer. Szwed, F. Włodek, Pastor, Wilczkiewicz, Stojałowski, Oleśnicki, Mogilnicki, Bojko, Effinowicz, Buynowski, Kuryłowicz, J. Jaworski, Huryk, Mazikiewicz, Płocki, Lityński.

Sekretarz p. Mycielski czyta

Interpelacya

posła Franciszka Krempy do c. k. Rządu w sprawie odsetek po legacie śp. Kaspra Małeckiego, kanonika krakowskiego.

Ks. Kasper Małecki, kanonik krakowski, rodem ze Szczepanówki, czując się bliskim śmierci, rozdał swój majątek w r. 1804 na różne cele, a piątą część z niego zapisał swej rodzinie, t. j. Janowi Maleckiemu, Maryi Małeckiej i Katarzynie Małeckiej, którzy od zapisanego kapitału mieli pobierać po wieczne czasy odsetki.

Po śmierci ks. Kaspra Małeckiego, doniesiono jego rodzinie, by każdego roku odbierała te odsetki w Krakowie.

W roku 1830 dowiedział się o tej sprawie hr. Witold Zieliński ze Słotwiny, przyjechał do Krakowa, odszukał ten legat, zaopiekował się nim, pobierał procenta i rozdzielał je między rodzinę Maleckich w Słotwinie. Ten stan trwał aż do r. 1865, t. j. do śmierci hr. Witołda Zielińskiego.

Odtąd nie było komu zaopiekować się tą sprawą. Dopiero znacznie później przyszło zawiadomienie z c. k. Namiestnictwa do rodziny Małeckich, by wybrali sobie ko-

goś, ktoby się tym legatem zaopiekował i procenta od legatu między nich rozdzielał. Opiekę powierzono śp. ks. Bobekowi, ówczesnemu proboszczowi parafii szczepanowskiej i jakkolwiek rodzina Małeckich nie zawsze otrzymywała te odsetki, to w każdym razie ks. Bobek od czasu do czasu małą część jej udzielał.

Odkąd zaś w parafii szczepanowskiej jest proboszczem ks. Kosecki, odtąd rodzina Małeckich nie może nigdzie dowiedzieć się co się dzieje z jej legatem i czy kiedy otrzyma zaległe od 6 lat należne jej odsetki; w sprawie tej pisała po radę do kapituły krakowskiej, posłała nawet znaczek pocztowy na odpowiedź, której nie otrzymała.

Następnie zrobiła rodzina Małeckich prośbę do c. k. Namiestnictwa, by przynajmniej władze rządowe zajęły się tą sprawą, lecz od 6 miesięcy odpowiedzi doczekać się nie mogą.

To przedstawiwszy, zapytują podpisani, czy Rząd zechce zaopiekować się tą sprawą w ten sposób, aby rodzina Małeckich z odsetek jak przed sześciu laty korzystała.

We Lwowie dnia 2. marca 1907.

Interpelant:
Franciszek Krempa, w. r.

Stapiński, Bojko, Korol, Mazikiewicz, Huryk, F. Włodek, Bobaczewski, Oleśnicki, Staruch, Barabasz, Kuryłowicz, Effinowicz, Ostapczuk, Mogilnicki.

Interpelacya
do JW. Komisarza rządowego.

Podpisani mają zaszczyt zapytać kiedy c. k. Rząd w myśl wezwania Sejmu z dnia 15. listopada 1905 r. obejmie w zarząd państwowy drogę z Rymanowa do Królika Polskiego i przeprowadzi rekonstrukcyę drogi państwowej w mieście Rymanowie?

Interpelant:
Trzecieski, w. r.

L. Cieński Rudrof, E. Lityński, Moysa, Czarkowski Golejewski, Garapich, M. Torosiewicz, Paygert, Czaykowski, L. Wilczkiewicz, Bednarski, Wurst, W. Kraiński.

Sekretarz p. Mazikiewicz czyta

Wniosek.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, ażeby istniejącą w gminie Synowódzko wyżne pow. Stryjskiego szkołę ludową dwuklasową przemienił na szkołę czteroklasową.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Oleśnicki, w. r.

Kuryłowicz, Bobaczewski, Mazikiewicz, Korol, Stojałowski, Szajer, Effinowicz, J. Jaworski, Huryk, Mogilnicki, Kramarczyk, Bojko, F. Włodek, Krempa, Ostapczuk, Staruch.

Wniosek

Podpisani wnnoszą:

Wysoki Sejm raczy uchwalić następującą:

Ustawę

zmieniającą postanowienia §. 16. ustawy o reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 l. 21. Dz. ust. kraj.

Art. I.

§. 16. ustawy o reprezentacyi powiatowej z 12. sierpnia 1866 l. 21. Dz. ust. kr. przestaje obowiązywać w swojem dotychczasowem brzmieniu, a ma opiewać, jak następuje:

§. 16.

W razie zaszłej dla członka Wydziału powiatowego przeszkody pełnienia obowiązków, ma być powołany jego zastępca. W miejsce członka Wydziału wybranego przez całą Radę, może Wydział powiatowy w razie nieprzyjęcia zastępstwa przez właściwego zastępcę, powołać innego z zastępców przez całą Radę wybranych (§. 33. ord. wyb. pow.).

Członka Wydziału, który ustąpił, zastąpi Rada na najbliższem swojem posiedzeniu przez nowy wybór na dalszy czas peryodu wyborczego.

Gdy ustąpi prezes Rady lub jego zastępca, ma wybór ten nastąpić do dni 30 od dnia ustąpienia.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poleca się Ministrowi spraw wewnętrznych.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Oleśnicki, w. r.

Kuryłowicz, Bohaczewski, Mazikiewicz, Korol, Stojałowski, Szajer, Effinowicz, J. Jaworski, Huryk, Mogilnicki, Kramarczyk, Bojko, F. Włodek, Krempa, Ostapczuk, Staruch.

W n i o s e k.

Na linii kolejowej Stryj-Chyrów jest przystanek Zawadów.

Przystanek ten położony jest w miejscu bardzo znacznej frekwencyi publiczności, która tu wsiada i wysiada z sąsiednich wielu wsi — a prócz tego frekwencya ta podniesiona jest przez wielką fabrykę cegieł i dachówek, znajdującą się obok tego przystanku.

Przy tym przystanku niema żadnej nawet prymitywniejszej poczekalni, wobec czego liczna publiczność wystawiona jest na deszcz i niepogodę.

Wobec tego wnoszą podpisani:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, aby polecił zarządowi kolei państwowych jak najrychlejsze wybudowanie poczekalni obok przystanku kolei państwowych Zawadów.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Oleśnicki, w. r.

Kuryłowicz, Bohaczewski, Mazikiewicz, Mogilnicki, Stojałowski, Szajer, Effinowicz, Ostapczuk, Barabasz, Staruch, J. Jaworski, Huryk, Kramarczyk, Bojko, Krempa, F. Włodek.

W n i o s e k.

p. Kuryłowicza w sprawie urządzenia poczekalni dla podróżnych na przestankach kolejowych w Besku i Dąbrówce.

Zważywszy, że na przestankach kolejowych (Haltestelle) w Besku i Dąbrówce na szlaku Zagórze, (Neu Zagórz)-Jasło jest bardzo znaczny ruch z powodu, że są to najbliższe stacye dla sąsiednich miast Rymanowa i Bukowska, i że w tej okolicy panuje bardzo wielki ruch emigracyjny, i

zważywszy, że oczekiwanie podróżnych, szczególnie ludzi starych, chorych i drobnych dzieci, pod gołem niebem w porze słotnej i zimowej, przy częstem spóźnianiu się pociągów, jest nietylko niewygodnem, ale wprost zdrowiu szkodliwem.

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Wzywa się c. k. Rząd, ażeby Zarządowi kolei państwowych polecił jak najrychlej wybudowanie przynajmniej najprymitywniejszych poczekalni dla podróżnych na przystankach Besku i Dąbrówka.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Wnioskodawca:
Kuryłowicz, w. r.

Kramarczyk, Oleśnicki, Korol, Mazikiewicz, Huryk, Effinowicz, Glidziuk, Mogilnicki, Staruch, Bojko, Stapiński, F. Włodek, Ostapczuk, Barabasz.

Interpelacya do c. k. Rządu.

Dnia 3. marca b. r. po południu odbył się na tak zwanej strzelnicy miasta Lwowa polski wiec w zamkniętem miejscu, a równocześnie drugi taki sam pod gołem niebem.

Na tym wiecu, któremu przewodniczył profesor Dr. Jan Gwalbert Pawlikowski,

wygłaszali ludzie zajmujący w naszem społeczeństwie bardzo wybitne stanowiska między innemi i takie rzeczy, które zmierzają wprost do podburzania przeciw narodowości ruskiej i do użycia przeciw niej czynnego gwałtu. Jeden z panów referentów powiedział między innemi: „Byłby skandal, byłaby hańba dla nas samych, gdybyśmy pozwolili nieprzyjaciołom naszym gospodarować po ulicach naszego miasta“, które to wyrażenie się mieści w sobie zupełnie wyraźne wezwanie do pogromów i do gwałtów na społeczeństwie ruskiem gdziekolwiek ono będzie napotkanem. Drugi referent powiedział między innemi: „Lwów jest miastem polskiem i innych sztandarów wywieszać nie wolno“.

Wskutek tego podburzania i wskutek ustawicznego jątrzenia pewnej liczby peryodycznej polskiej prasy pewna część społeczeństwa polskiego we Lwowie chwyciła się rzeczywiście gwałtownych środków.

Dnia 4. marca polska młodzież, a po przy nią wielu ludzi będących na stanowisku, przy udziele młodzieży szkół średnich nie dopuściła ruskiej młodzieży akademickiej na uniwersytet. Wdarła się do sal wykładowych teologicznych siłą wywlokła stamtąd ruskich alumnów, z pomiędzy których trzech doznało poważnych uszkodzeń cielesnych.

Potem wieczorem dnia 4. marca b. r. gdy na amatorskiem przedstawieniu w sali tow. „Jad Charuzim“ zebrało się kilkaset ruskiej publiczności, pomiędzy nią prawie połowa kobiet, napadli około 10 godziny w nocy nieznani ludzie na budynek, w którym przedstawienie odbywało się i świstem i obelżywemi słowami, jak również wszelkiego rodzaju groźbami poczęli wychodzących z przedstawienia insultować. Wskutek tego policya, która oczywiście o zamierzonym atentanie była lub została powiadomiona, przybyła w kilku oddziałach na miejsce i podczas gdy jeden oddział trzymał straż przy samym budynku, drugi silniejszy ustawił się na rogu ulicy prowadzącej od budynku „Jad Charuzim“. Naprzeciw tego oddziału ustawił się szereg prowokatorów, którzy tak samo świstem i łajaniem naprzeciw ewentualnie wychodzących z teatru zajęli stanowisko. Tylko w towarzystwie, niejako pod eskortą policyi mogła publiczność z pewnem bezpieczeństwem rozejść się do domów przyczem jednakowoż nie obeszło się bez insultacyj obraźliwemi słowami, groźbą i innego rodzaju wyzywaniem.

I. Zważywszy, że wedle paragrafu 3. ust. I. i §. 4. ust. I. ust. z dnia 19. października 1867 l. 135 d. u. p. do odbycia zgromadzenia pod gołem niebem koniecznem jest pozwolenie władzy bezpieczeństwa.

II. Zważywszy, że wedle §, 7 tejże ustawy w czasie obrad Rady państwa lub Sejmu nie może być w tej miejscowości, gdzie te ciała obradują i w okręgu 5 milowym zebranie pod gołem niebem dozwolone.

III. Zważywszy więc, że takie niedozwolone zgromadzenie przecież odbyło się i bezpośrednio za sobą naprowadzone skutki pociągnęło.

IV. Zważywszy w końcu, że przedstawione tu zajścia opisane zostały z wszystkimi szczegółami w niektórych czasopismach polskich, w których i mowy referentów dosłownie zostały podane, zapytują padpisani:

I. Czy c. k. Rządowi znane są wszystkie przedstawione w interpelacyi rzeczywiste okoliczności?

II. Co c. k. Rząd zamierza zrobić, ażeby na przyszłość do takich przeciwnych ustawie, a przytem podburzających zgromadzeń nie przyszło?

III. Jakie środki zamyśla c. k. Rząd przedsięwziąć, ażeby na przyszłość opisane tu zajścia nie powtórzyły się i ażeby normalny stan prawny i publiczne bezpieczeństwo w stolicy kraju zostało przywrócone.

Interpelujący:
Oleśnicki, w. r.

Chomyszyn, A. Szeptycki, Mogilnicki, Bohaczewski, Kuryłowicz, Korol, Staruch, Barabasz, Huryk, Mazikiewicz, Effinowicz, Glidziuk, Ostapczuk, Ochrymowicz.

Interpelacya

do Wysokiego c. k. Rządu!

W gminie Harbuzów, pow. zborowskiego odbył się po prawomocnie przeprowadzonych wyborach do rady gminnej wybór zwierzchności gminnej jeszcze w marcu 1906.

Przeciw temu wyborowi wniesiony został jeszcze w kwietniu 1906 rekurs — dotychczas niezałatwiony.

Ponieważ prowizoryum tym stanem rzeczy wytworzone naraża gminę na wielkie niekorzyści - dlatego zapytują podpisani:

1) Czy wie c. k. Rząd o tym stanie rzeczy?

2) Czy gotów jest zarządzić jak najspieszniej załatwienie rekursu i ukonstytuowanie rady gminnej?

Interpelant:
Oleśnicki, w. r.

Bohaczewski, Kuryłowicz, Szajer, Korol, Mazikiewicz, Stojałowski, Effinowicz, J. Jaworski, Huryk, Mogilnicki, Kramarczyk, Bojko, Krempa, F. Włodek, Barabasz, Ostapczuk, Staruch.

Interpelacya

p. Kuryłowicza do c. k. Komisarza rządowego z przyczyny materyalnego pokrzywdzenia nauczyciela Bazylego Perżyły.

1) Nauczyciel Bazyli Perżyła przeniesiony dekretem z 28/8. 1901 L. 294 do Gwoździanki, przyjechawszy tam z rodziną nie zastał tam w szkole pomieszkania, ponieważ poprzedni właściciel domu wedle kontraktu miał tam mieszkać do 15/9. 1901 potem zaś cały miesiąc trwała adaptacya szkoły. Perżyła musiał więc przewieść rodzinę do Rzeszowa, gdzie wydał na utrzymanie rodziny i podróż 45 koron.

Prośbę do c. k. Rady szkolnej okręgowej w Strzyżowie z 3/11. 1901 o zwrot tych 45 koron, ta Rada dotychczas niezałatwiła.

2) Na roczny opał szkoły w Gwoździance jest przeznaczonych 4 sążnie drzewa miękkiego, jednak miejscowa Rada szkolna dostarczyła w roku 1902/3 tylko 2 i $\frac{1}{2}$ sążnia i poleciła dalszych $1\frac{1}{2}$ sążnia zakupić nauczycielowi Perżyle, który na to wydał 33 koron, jednak dotychczas tej sumy nie otrzymał.

3) przy przeniesieniu Perżyły do Gwoździanki polecił Inspektor szkolny okręgowy Perżyle, pozostawić jego własny obornik na miejscu, obiecując zapłatę ceny przez następcę jego nauczyciela. Zmusiwszy do pozostawienia obornika inspektor do teraz nie postarał się o zapłacenie ceny 70 kor.

4) Sąd powiatowy w Strzyżowie wyrokiem z 2/6. 1905 A. IV. 396/5 zasądził miejscową Radę w Gwoździance na zapłacenie Perżyle 39 koron (z kosztami 16 kor 95 hal.) jako zwrot należytości stróża szkolnego za rok 1902/3, jednak egzekucyi tego wyroku odmówił, dla braku odpowiedniego majątku — koszta egzekucyjne wynosiły 15 kor. 53 hal.

Tym sposobem biedny nauczyciel został pokrzywdzony przez fundusz szkolny na sumy 45 kor., 33 kor., 70 kor., 39 kor, 16 kor. 95 hal. i 15 kor. 53 hal.; co dla niego jest wielką szkodą materyalną, którą wynagrodzić powinna właściwa władza szkolna, bo nie uchodzi, ażeby władze szkolne cierpiały pokrzywdzenie biednego nauczyciela.

Przeto podpisani zapytują c. k. Komisarza rządowego:

Czy raczy c. k. Rada szkolna krajowa po odpowiednich dochodzeniach jak najspieszniej zarządzić wypłacenie nauczycielowi Bazylemu Perżyle (obecnie w Króliku powiat Sanok) należących się mu, jak wy-

żej, sum razem 218 kor. 48 hal. w drodze administracyjnej?

Interpelant:
Kuryłowicz, w. r.

J. Jaworski, Effinowicz, Korol, Oleśnicki, Mogilnicki, Staruch, Barabasz, Huryk, Ochrymowicz, Glidziuk, Ostapczuk, Stapiński, F. Włodek, Bojko.

Interpelacya

J. Jaworskiego i tow. w sprawie wyboru Rady gminnej w Prysowcach powiat Zborów.

Peryod urzędowania Rady gminnej w Prysowcach skończył się w maju 1905. Władze jednak mimo częstych urgensów pisemnych i ustnych rozpisały nowe wybory aż na 25. czerwca 1906. I rzytem zauważyć należy, że lista uprawnionych do głosowania zupełnie nie była wystawiona do przeglądu a sam termin wyborów był w gminie ogłoszony, zaledwie na 5 dni przed wyborami. Gdy przy wyborze zwyciężyła ruska lista, skorzystali z tego przeciwnicy, wnieśli protest przeciw wyborom i wybory zostały unieważnione. Ażeby przy ponownych wyborach mających się rozpisać ustrzedz się przed ewentualnością, że wybory znowu będą nielegalnie przeprowadzone, ruscy wyborcy wysyłali 4 do 5 razy deputacyę do c. k. Starostwa w Zborowie z żądaniem, ażeby c. k. Starostwo jak najspieszniej nowe wybory rozpisało, ażeby listy uprawnionych do głosowania w czas były wystawione i ażeby termin wyborów legalnie i faktycznie był ogłoszony. C. k. Starosta każdym razem upewniał deputacyę, że te uzasadnione zresztą żądania będą do joty wypełnione. Tymczasem 22. lutego 1907 niespodziewanie bez żadnego poprzedniego ogłoszenia pryjechał Komisarz c. k. Starostwa do wsi i w obecności dwudziestu kilku ludzi (na około 180 uprawnionych do głosowania) przeprowadził wybór rady gminnej. A że termin wyborów nie był zupełnie ogłoszony, pokazuje się z następujących faktów:

Nikt we wsi nie widział ażeby ogłoszenie było gdziekolwiek wystawione. Mimo tego że ludzie spodziewając się wyborów pilnie śledzili czy gdziekolwiek ogłoszenie terminu we wsi nie jest wystawione.

W sam dzień wyborów miejscowy policyant Stach Romanków zapytany zeznał że jeszcze o 8 ej godzinie rano tegoż dnia nic nie wiedział o wyborach. Świadkowie Teodor Procyk, Pawło Kaborowski i Onufry Bobko.

Pisarz gminny, gdy udawał się tegoż dnia z pismem pod pachą i kałamarzem w ręku do kancelacyi gminnej na wybory zapytany po drodze przez Ilka Pawełkowa co to ma być dziś w kancelaryi gminnej odpowiedział, że przyjechał delegat Rady powiatowej, w celu szkontra kasy gminnej.

Przy samym akcie wyborczym miały miejsce następujące nielegalności:

Głosował dzierżawca prawa propinacyi: w Prysowcach, który stale mieszka w Zborowie. Do Rady został wybrany pisarz gminny, chociaż przedtem swego urzędowania nie złożył.

Przeciw tym wyborom został wniesiony w przepisanym terminie protest do Wys. c. k. Namiestnictwa we Lwowie za pośrednictwem zwierzchności gminnej w Prysowcach.

Podpisani więc zapytują:

Jak c. k. Rząd usprawiedliwi przeciwne prawu postępowanie c. k. Starostwa w Zborowie i czy na wniesiony protest zniesie nieprawnie przeprowadzone wybory do Rady gminnej w Prysowcach.

We Lwowie, dnia 5. marca 1907.

Interpelant:
J. Jaworski, w. r.

Mazikiewicz, Effinowicz, Mogilnicki, Huryk, Kramarczyk, Glidziuk, Korol, Kuryłowicz,

Staruch, Barabasz, Stapiński, F. Włodek, Bojko, Bohaczewski, Krempa.

Marszałek oznajmia, że pierwsze czytanie odczytanych wniosków umieści na porządku dziennym jednego z najbliższych posiedzeń, interpelacye zaś odstąpi p. Komisarzowi rządowemu.

Marszałek zamyka posiedzenie, naznaczając następne na dzień 6. marca 1907, godzinę 10 przed południem i odczytuje porządek dzienny następnego posiedzenia.

Koniec posiedzenia godzina 2 minut 10 popołudniu.

Marszałek:

Stanisław Badeni, *w. r.*

Sekretarze:

Mieczysław Urbański, *w. r.*
Kazimierz Lubomirski, *w. r.*